ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΩΝ ΔΙΚΗΓΟΡΩΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΞΑΜΗΝΟΣ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ..... Δραχμὰς 5
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ..... Φρ. Χρ. 8

ΕΤΟΣ Α' — ΑΡΙΘΜΟΣ 2

ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ Λ. 25

Διὰ πᾶσαν αἴτησιν:
"ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ,, ΑΘΗΝΑΣ

Ἐν Ἀθήναις τῇ 14 Ἰανουαρίου 1906

Ἡ «ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ» διατελεῖ ὑπὸ τὴν ἐπίβλεψιν καὶ τῶν ἔλεγχον δωδεκαμελοῦς συμβουλίου ἐκ δικηγόρων ἐν Ἀθήναις.

Ἐπόπτης τῆς ὕλης καὶ ὑπεύθυνος
ΠΕΤΡΟΣ ΘΗΒΑΙΟΣ
Δικηγόρος ἐν Ἀθήναις

ΕΠΙΒΑΛΛΟΜΕΝΗ ΔΗΛΩΣΙΣ

Ἀφ' ἧς στιγμῆς ἡ ἁρμοδία ἀρχή, πρὸς ἣν ἡ «Δικαιοσύνη» ἀπηυθύνετο γράψασα ὅσα εἰς τὸ προηγούμενον αὐτῆς φύλλον ἔγραψε, περὶ τῶν ἀτοπημάτων ἅτινα ἐπὶ μῆνας ὅλους συνεζητοῦντο εἰς βάρος τοῦ ἐν Ἀθήναις Πρωτοδίκου κ. Ἀνδρέου Γαρουφαλιᾶ, ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης πᾶσα περὶ τοῦ αὐτοῦ ζητήματος λέξις ἀνήκει εἰς μόνην τὴν ἐπιληφθεῖσαν ἁρμοδίαν ἀρχήν.

Ἂν τὰ γεγονότα, ἅτινα ἀνεγράφησαν, ἔλαβον ὄντως χώραν ὡς ἀνεγράφησαν, ἂν εἶνε τοιαῦτα ὥστε ἔπρεπε νὰ προκληθῇ ἡ ἀντίληψις τῶν ἁρμοδιωτέρων, ἂν ἄλλη τις ἀπωτέρα ἀφορμὴ προεκάλεσε τὸ δημοσίευμα ἐκεῖνο, ὅλα ταῦτα δὲν εἶνε ἐπιτετραμμένον νὰ ἐξετασθῶσι καὶ κριθῶσιν ὑφ' ὑμῶν. Ὁμολογοῦμεν, ὅτι ἡ εὐθύνη ἣν ἀνελάβομεν εἶνε οὐ σμικρά, δὲν διστάζομεν ὅμως καὶ αὖθις νὰ ἐπαναλάβωμεν, ὅτι καὶ ἐκ δευτέρου δὲν θὰ δειλιάσωμεν τὴν αὐτὴν βαρεῖαν νὰ ἀναλάβωμεν εὐθύνην, ὅταν ὦμοιαι ἡ παρεμφερεῖς συντρέξωσι συνθῆκαι, πρὸς ἐκείνας, αἵτινες προεκάλεσαν τὸ περὶ τοῦ ἐν λόγῳ Πρωτοδίκου δημοσίευμα. Ρόλον μάρτυρος τῆς δικαιοσύνης οὐδέποτε ἐσκέφθημεν νὰ ὑποδυθῶμεν, ἀκράδαντον ὅμως ἔχομεν τὴν πεποίθησιν ὅτι, καταγγέλλοντες δημοσίᾳ πράξεις δικαστοῦ αἵτινες, κατὰ τὴν κρίσιν ἡμῶν, ἢ εὐπρεπεῖς δὲν εἶνε ἢ καὶ ἔτι πλέον, προκαλοῦσι κατ' ἀνάγκην τὴν ἐφαρμογὴν πειθαρχικῶν ἢ καὶ ἄλλων διατάξεων, τασσόμεθα παρὰ τὸ πλευρὸν τῶν ἀμέμπτων δικαστῶν καὶ ὑπὲρ τῆς ἐπικρατήσεως αὐτῶν ἀγωνιζόμεθα, ὅτι τὴν δικαιοσύνην ἐξυπηρετοῦμεν καὶ ὑπὲρ αὐτῆς καὶ μόνης ἐργαζόμεθα. Ἂν ἡ μέθοδος τῆς ἐπὶ τῷ τέλει τούτῳ ἐργασίας ἠδύνατο νὰ εἶνε καὶ ἀλλοία ἐν ταῖς λεπτομερείαις ἢ ἐν τῷ συνόλῳ, περὶ τούτου μόνον τὸ μέλλον ἔχει τὸν λόγον, ὅπως ἐπέσης τὸ ἀποτέλεσμα τῶν ἀρξαμένων ἀνακρίσεων θὰ διαπιστώσῃ, ὅτι μία καὶ μόνη ἐκίνησε καὶ θὰ κινῇ τὸν κάλαμον ἡμῶν ἰδέα, ἡ ἰδέα τοῦ ἀσπίλου τόσον τῆς δικαιοσύνης ὅσον καὶ τῶν ἀπονεμόντων ταύτην προσώπων.

ΙΣΤΟΡΙΚΑΙ ΣΕΛΙΔΕΣ

ΠΩΣ ΕΣΤΡΑΤΟΛΟΓΟΥΝΤΟ ΟΙ ΔΙΚΑΣΤΑΙ ΕΠΙ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΕΙΑΣ ΟΘΩΝΟΣ

Ὁ παλαίμαχος τοῦ Ναυπλίου δικηγόρος καὶ πρώην Βουλευτὴς Ναυπλίας κ. Μιχ. Λαμπρυνίδης, ὁ μετὰ τόσης στοργῆς περισυλλέγων πᾶν ὅ,τι συνδέεται μὲ τὴν ἱστορίαν τῶν ἐτῶν τῆς παρελθούσης δυναστείας, ποιούμενος ἀπαρχὴν τῆς πολυτίμου συνεργασίας του ἐν τῇ «Δικαιοσύνῃ», παρέχει εἰς τὴν δημοσιότητα δύο ἐπιστολὰς ἀρκετὰ ἐνδεικτικὰς τῆς μερίμνης ἣν Ὑπουργοὶ παλαιότεροι ἐπεδείκνυον περὶ τὴν ἐκλογὴν τῶν δικαστῶν καὶ τῶν κατωτέρων ἔτι δικαστηρίων καὶ τῆς σπουδαιότητος ἣν ἀπέδιδον οὐ μόνον εἰς τὴν ἐπιστημονικὴν αὐτῶν ἀρτιότητα, ἀλλὰ πρωτίστως εἰς τὴν ἠθικὴν αὐτῶν μόρφωσιν καὶ τὸ ἀκέραιον τοῦ χαρακτῆρός των. Αἱ ἐπιστολαὶ αὗται μετὰ τῶν παρατηρήσεων μὲ τὰς ὁποίας τὰς συνοδεύει ὁ κ. Μιχ. Λαμπρυνίδης ἔχουσιν ὡς ἑξῆς:

Ἐπὶ τῆς παρελθούσης δυναστείας, καθ' ἣν οὔτε ἡ ἰσοβιότης ἐξησφάλιζε τοὺς δικαστικοὺς λειτουργούς, οὔτε Νόμοι προσόντων ἢ δικαστικαὶ ἐξετάσεις ἐδέσμευον τὰς χεῖρας τῶν Ὑπουργῶν, ἡ ἐκλογὴ τῶν δικαστικῶν ἐγίνετο κατὰ τρόπον, ὅστις δὲν δύναται ἢ νὰ φανῇ παράδοξος εἰς τὰς παρακολουθοῦντας τὰς ἀπό τινος χρόνου καθιερωθείσας ἀρχάς.

Εἷς τῶν ἀρχαίων Ὑπουργῶν τῆς Δικαιοσύνης, ὁ ἀείμνηστος Γεώργιος Α. Ράλλης, ἐν ἔτει 1858, προκειμένου περὶ διορισμοῦ δικαστικῶν ἢ καὶ ἁπλῶς Εἰρηνοδικειακῶν Παρέδρων, εἶχε τὴν μετριόφρονα ἁπλότητα νὰ αἰτῆται ἐμπιστευτικῶς πληροφορίας παρὰ τῶν προϊσταμένων τῶν Δικαστηρίων, οἵτινες ἐν παρόδῳ εἰρήσθω, δὲν ἐκινδύνευον νὰ ἐκσφενδονισθῶσιν εἰς Καρπενήσιον, ὅταν ἐξεπλήρουν τὸ καθῆκον αὐτῶν· ἄλλως τε κατὰ τοὺς χρόνους ἐκείνους οὔτε τὸ Καρπενήσιον ἦν ἕδρα δικαστηρίου, οὔτε εἶχον εἰσαχθῆ ἔτι εἰς τὰς τάξεις τῶν δικαστικῶν λειτουργῶν τὰ εὔζωνικὰ γυμνάσια, τὰ ὁποῖα τοσαύτην ἔλαβον ἀνάπτυξιν κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη κατ' ἐξοχὴν εἰς τὸν Εἰρηνοδικειακὸν κλάδον.

Δύω τῶν περὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου ἐπιστολῶν τοῦ ἀειμνήστου Γ. Α. Ράλλη, ἃς ἐν πρωτοτύπῳ κατέχει ὁ φίλος κ. Μιχ. Ι. Πολίτης ἄλλοτε Βουλευτὴς Κυνουρίας, υἱὸς ἐγκρίτου Δικαστικοῦ λειτουργοῦ, τοῦ Ἰωάνν. Πολίτου, πρὸς ὃν ἀπευθύνοντο, παραδίδωμι πρὸς τοὺς φίλους Διευθυντὰς τῆς ἐφημερίδος «Δικαιοσύνης» πρὸς δημοσίευσιν χάριν τῆς ἱστορίας.

Ἀθῆναι 11 Ἰουλίου 1858.

Κύριέ μου.

«Ἡ ἀνάγκη τῆς εἰσαγωγῆς εἰς τὰ Δικαστήρια περισσοτέρων στοιχείων ἐπιστημονικῶν, ἐγγυωμένων ἀφ' ἑνὸς ὥριμον μελέτην τῶν παρουσιαζομένων νομικῶν ζητημάτων, μόρφωσιν δὲ ἐπὶ τὸ κρεῖττον πολλῶν δικαστικῶν συλλόγων, λίαν ἀσθενῶν ὡς ἐκ τῆς σημερινῆς συνθέσεως αὐτῶν, μοὶ ἐπιβάλλει τὸ καθῆκον νὰ ἀναζητήσω τοιαῦτα εἰς τὰς τάξεις τῶν διανυσάντων ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ τὰς νομικὰς αὐτῶν σπουδὰς καὶ μετερχομένων ἤδη τὸ δικηγορικὸν ἐπάγγελμα».

»Ἐπειδὴ δὲ κατὰ τὴν ἐκλογὴν τῶν μελλόντων νὰ ἐκπληρώσωσι τὰ ὑψηλὰ τοῦ δικαστοῦ καθήκοντα *ἀπαιτεῖται ἀναγκαίως νὰ λαμβάνηται ὑπ' ὄψιν, ἐκτὸς τῆς ἐπιστημονικῆς ἱκανότητος καὶ ἡ ἠθικὴ μόρφωσις καὶ τὸ ἀκέραιον τοῦ χαρακτῆρος τῶν ὑποψηφίων,* τὰς ἰδιότητας δὲ ταύτας οὐδεὶς εἶναι εἰς κρείττονα θέσιν νὰ διακρίνῃ παρὰ τὸν προϊστάμενον τοῦ Δικαστηρίου, ἐνώπιον τοῦ ὁποίου ἐξασκοῦσιν οἱ εἰς τὴν δημοσίαν ὑπηρεσίαν κληθησόμενοι, ἐθεώρησα συντελεστικώτατον εἰς τὴν σκοπουμένην βελτίωσιν τοῦ δικαστικοῦ προσωπικοῦ νὰ ζητήσω ἀπὸ Ὑμᾶς: Α^ον σημείωσιν ἐμπιστευτικὴν τῆς ἀξίας, τῶν γνώσεων, τῆς ἱκανότητος, τοῦ χαρακτῆρος τῶν ὑφ' Ὑμᾶς δικαστῶν, ἧς δὲν θέλει γίνει χρῆσις εἰμὴ ὑπ' ἐμοῦ προσωπικῶς: Β^ον κατάλογον τῶν ἐν τῇ περιφερείᾳ Ὑμῶν ἐξασκούντων δικηγόρων κ.τ.λ., κυρίως ἐκ τῶν φερόντων δίπλωμα Πανεπιστημίου, ὅσοι συνάπτουσι τὰς προμνησθείσας ἰδιότητας καὶ εἶναι πιθανὸν νὰ δεχθῶσι θέσιν δικαστοῦ ἢ Ἀντεισαγγελέως Πρωτοδικῶν».

»Τὴν διττὴν ταύτην σημείωσιν Σᾶς παρακαλῶ νὰ συντάξητε, ὡς τάχιστα, καὶ μοὶ τὴν διευθύνητε ἐμπιστευτικῶς, πεποιθότες ὅτι ἀνταποκρίνεσθε διὰ τοῦ μέσου τούτου εἰς μίαν τῶν μᾶλλον κατεπειγουσῶν τῆς Ἑλληνικῆς κοινωνίας ἀναγκῶν καὶ χορηγεῖτε εἰς τὴν Κυβέρνησιν καὶ εἰς τὸ ἔθνος πλείστου λόγου ὑπηρεσίαν».

»Δεχθῆτε δὲ τὴν διαβεβαίωσιν τῆς πρὸς Ὑμᾶς ἐξαιρέτου ὑπολήψεώς μου».

Ὁ ἐπὶ τῆς Δικαιοσύνης Ὑπουργὸς
Γ. Α. Ράλλης

Πρὸς τὸν Κύριον Πρόεδρον τῶν ἐν Καλάμαις Πρωτοδικῶν
Ἰω. Πολίτην
εἰς Καλάμας

Ἀθῆναι 13 Μαρτίου 1858.

Κύριε Πρόεδρε.

«Ἡ διαίρεσις τῶν κατοίκων τῆς Μεσσηνίας ἀπαιτεῖ νὰ φέρῃ ἡ Κυβέρνησις συντονωτάτην προσοχὴν εἰς τὴν ἐκλογὴν τῶν αὐτόθι ὑπαλλήλων καὶ ἰδίως τῶν δικαστικῶν Παρέδρων, οἵτινες ὡς ἐντόπιοι δύνανται νὰ ὑποθάλπωσιν ἢ διεγείρωσι τὰς πολιτικὰς διενέξεις πρὸς βλάβην τῆς κοινωνίας».

»Οὕτω γενομένης ἐσχάτως προτάσεως περὶ ἀντικαταστάσεως τῶν Παρέδρων τῶν Εἰρηνοδικείων Παμίσου καὶ Θουρίας, διωρίσθησαν οἱ μὲν κ. κ. Ἀναστάσιος Μουντζόπουλος καὶ Δημήτριος Ποτηρόπουλος παρὰ τῷ πρώτῳ, οἱ δὲ Παναγιώτης Νικολαΐδης καὶ Γεώργιος Σταμπολτζῆς παρὰ τῷ τῆς Θουρίας».

»Καίτοι γενομένων τῶν διορισμῶν διὰ τὸ κατεπεῖγον, ἐπιθυμῶ νὰ μὲ πληροφορήσητε Ὑμεῖς περὶ τοῦ καταλλήλου τῶν

ΑΠΟ ΤΗΝ ΞΕΝΗΝ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑΝ

Η ΕΙΡΗΝΗ ΤΟΥ PORTSMOUTH ΚΑΙ ΤΟ ΔΙΕΘΝΕΣ ΔΙΚΑΙΟΝ

ΥΠΟ
TH. NIEMEYER
Καθηγητοῦ τοῦ ἐν Κιέλῳ Πανεπιστημίου

Ὁ ἐξετάζων τὴν Ρωσσοϊαπωνικὴν εἰρήνην ὑπὸ στενῶς νομικὴν ἔννοιαν, ὀλίγιστα τὰ ἄξια λόγου συμπεράσματα θὰ δυνηθῇ νὰ συναγάγῃ. Κανόνας τοῦ διεθνοῦς δικαίου τοιούτους οἵους παρήγαγεν ἡ συνθήκη τῶν Παρισίων τοῦ 1856 δὲν παρήγαγεν ἡ εἰρήνη αὕτη, ἥτις οὐδὲν ἄλλο εἶνε ἢ ἁπλῆ μετάξὺ τῶν ἀντιπάλων Κρατῶν σύμβασις, κανονίζουσα τὰς μεταξὺ αὐτῶν σχέσεις ἐν τῷ μέλλοντι. Ὅσην δήποτε ἄρα πολιτικὴν σπουδαιότητα καὶ ἂν ἔχῃ ἡ συνθήκη αὕτη, δὲν θὰ συγκαταλεχθῇ μεταξὺ τῶν ἐγγράφων ἐκείνων, ἅτινα θὰ χρησιμεύσουν εἰς τὸ μέλλον ὡς πηγαὶ τοῦ Διεθνοῦς δικαίου.

Παρ' ὅλα ὅμως ταῦτα, εἶνε ἐπιτετραμμένον νὰ ἐ.πῃ τις, ὅτι ἡ συνθήκη αὕτη ἔχει ἀποκλειστικῶς πολιτικὴν μόνον σημασίαν, οὐδεμίαν δὲ διὰ τὸ Διεθνὲς δίκαιον ἀξίαν;

Καθ' ἕξιν ἡ κοινὴ γνώμη φρονεῖ, ὅτι πολιτικὴ καὶ Διεθνὲς δίκαιον εἶνε δύο πράγματα ἄκρως ἀντίθετα, ὑπὸ ὡρισμένας δὲ προϋποθέσεις ἡ γνώμη αὕτη εἶνε ὀρθή, διότι ἡ πολιτικὴ ἑκάστου Κράτους ὑπῆρξεν ἐγωϊστικὴ πάντοτε, τοιαύτη δὲ καταδείκνυται καὶ σήμερον καὶ τοιαύτη θὰ παραμείνῃ καὶ εἰς τὸ μέλλον. Τὸ Διεθνὲς δίκαιον ὅμως ἔχει ὡς βάσιν τὸ φίλαλλον (ἀλτρουϊσμόν). Ὁ Ἑρβέρτος Σπένσερ γράφει: «Ἐκεῖνο ὅπερ ἐν τῷ ἰδιωτικῷ βίῳ καλοῦμεν *ἐγωϊσμόν*, τοῦτο ἐν τῇ διεθνεῖ ζωῇ λέγεται *ἐθνισμός*». Ὑπὸ τοιαύτην ἔποψιν ἡ ἀντίθεσις μεταξὺ πολιτικῆς καὶ Διεθνοῦς δικαίου εἶνε προφανής.

Ὅπως ὅμως μωρὸν αὐτόχρημα θὰ ἦτο ἐὰν ἔλεγέ τις ὅτι ἐκ τοῦ προορισμοῦ της ἡ νομοθεσία παντὸς κράτους πρέπει νὰ διατελῇ ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰ συμφέροντα τῶν κατ' ἰδίαν ἀτόμων, οὕτω μωρὸν ἐπίσης θὰ ἦτο ἐὰν ἐδέχετό τις ὅτι τὸ Διεθνὲς δίκαιον ἀποβαίνει διὰ τῶν κανόνων του σκόπελος εἰς τὴν εὐημερίαν τῶν κατ' ἰδίαν Κρατῶν. Ἐὰν τοῦτο ἠλήθευε, τὸ Διεθνὲς δίκαιον οὐδένα θὰ εἶχε σκοπὸν ὑπάρξεως.

Ὁ τύπος καθ' ὃν τὸ Διεθνὲς δίκαιον μορφοῦται εἶνε ἡ **συναίνεσις** τῶν Κρατῶν, ἐξωτερικεύεται δὲ ἡ συναίνεσις αὕτη ἢ διὰ τῶν διεθνῶν συμβάσεων ἢ διὰ τῆς συνηθείας καὶ τῆς μακρᾶς ἐφαρμογῆς. Προϋπόθεσις ἀμφοτέρων τούτων εἶνε ἡ πεποίθησις τῶν Κρατῶν περὶ τοῦ ἐπωφελοῦς, τοῦ ἀναγκαίου καὶ λογικοῦ τῶν διεθνῶν κανόνων. Πᾶσα σύμβασις, διὰ τῆς βίας ἐπιβληθεῖσα ἐπί τινος πολιτείας, κάθε ἄλλο ἢ ἀνάπτυξιν τοῦ Διεθνοῦς δικαίου μαρτυρεῖ, ἐνῷ ἀντιθέτως μεγίστην εἰς τὸ Διεθνὲς δίκαιον παρέχει ἐκδούλευσιν πᾶν γεγονὸς ἐξ οὗ τὰ Κράτη ὁρμῶνται πρὸς διάπλασιν κανόνος ἢ ὀργανισμοῦ προοριζομένου ὅπως κανονίσῃ τὰς μεταξὺ αὐτῶν σχέσεις. Πᾶς πόλεμος καὶ πᾶσα μετ' αὐτὸν εἰρήνη δὲν παρέχει πάντοτε τοιαύτην εἰς τὴν πεπολιτισμένην ἀνθρωπότητα ὑπηρεσίαν. Ἡ ἀνάγκη τῆς εἰρήνης ὡς τοιαύτη, ἡ μετὰ πάντα πόλεμον αἰσθητοτέρα καθισταμένη δὲν ἀρκεῖ. Παραλλήλως πρὸς τὸν πόθον τοῦτον περὶ τῆς παγιώσεως τῆς εἰρήνης πρέπει νὰ βαίνῃ τόσον τὸ συμφέρον ὅσον καὶ ἡ σοβαρὰ τῶν Κρατῶν θέλησις. Καὶ αὐτοὶ ἔτι οἱ καταστρεπτικώτατοι τῶν πολέμων, ὅταν δὲν εἶχον ὡς συνακόλουθον πνευματικὴν ἐξέργεσιν ἢ οἰκονομικὴν ἐπανάστασιν, προεκάλεσαν μὲν τὸν πόθον τῆς εἰρήνης, οὐδαμῶς ὅμως συνετέλεσαν πρὸς βελτίωσιν τῆς ἐν γένει καταστάσεως τοῦ νικήσαντος ἢ ἡττηθέντος Κράτους.

Ἀπὸ τοιαύτης ἀπόψεως ἡ περὶ εἰρήνης συνθήκη τῆς 5 Σεπτεμβρίου 1905 ἀποτελεῖ ὄντως γεγονὸς διὰ τὸ Διεθνὲς δίκαιον, σημαντικώτερον τῶν μέχρις αὐτῆς ὁμοίων συνθηκῶν.

προσώπων τούτων, καθό, ὡς πρὸ καιροῦ προϊστάμενος τοῦ τῆς Μεσσηνίας δικαστηρίου, δύνασθε νὰ φωτίσητε περὶ τούτου τὴν Κυβέρνησιν.»

»Δέθχητε, κύριε Πρόεδρε, τὴν διαβεβαίωσιν τῆς πρὸς Ὑμᾶς ἐξαιρέτου ὑπολήψεως».

Γ. Α. Ράλλης

Πρὸς τὸν κύριον
Ἰω. Πολίτην
Πρόεδρον τῶν ἐν Καλάμαις Πρωτοδικῶν.
Καλάμας

Οἱ συγκρίνοντες τὰ σήμερον γενόμενα, καὶ τὴν ὁσημέραι προϊοῦσαν ἐξέλιξιν παρακολουθοῦντες μετά τινος προσοχῆς, δὲν δύνανται ἢ νὰ δικαιώσωσι τοὺς ψηφίσαντας τὸ ἰσχύον Σύνταγμα τοῦ 1864, οἵτινες ἐν τῇ προνοίᾳ αὐτῶν λελογισμένως διέγραψαν ἐκ τοῦ ἄρθρου 87 τὴν ρήτραν, ὅτι «*ἡ Δικαιοσύνη πηγάζει ἀπὸ τοῦ Βασιλέως*», καὶ τοῦτο ἵνα μὴ καταστήσωσιν ὑπεύθυνον τὴν νέαν Βασιλείαν τῆς ἐπελθούσης δικαστικῆς παρεκτροπῆς.

Ἐπὶ τῆς ρήτρας ταύτης, ἣν καθιέρου τὸ ἀντίστοιχον ἄρθρον 86 τοῦ Συντάγματος τοῦ 1844, ἐρειδόμενος ὁ ἀείμνηστος Ὄθων, μετὰ πολλοῦ παρηκολούθει ἐνδιαφέροντος τὴν λειτουργίαν τῶν Δικαστηρίων, «*καταβαλὼν ἰδιαιτέραν σπουδὴν εἰς τὴν ἀμερόληπτον τῆς δικαιοσύνης διαχείρισιν*», ὡς ἐπ' ἀληθείᾳ ἔγραφεν ἐν τῇ τελευταίᾳ Αὐτοῦ Διακηρύξει πρὸς τὸν Ἑλληνικὸν Λαόν, τῆς 12ης Ὀκτωβρίου 1862, ἐκ τοῦ ὅρμου τῆς Σαλαμῖνος, ἀποχαιρετῶν τὴν Ἑλλάδα διὰ παντός.

Μιχ. Γ. Λαμπρυνίδης

ΑΡΘΡΑ ΤΗΣ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΣ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, τῇ 14 Ἰανουαρίου 1906.

Ὁ σεβαστὸς τοῦ Ἐμπορικοῦ Δικαίου καθηγητὴς καὶ ἐκ τῶν ἐπιλέκτων τοῦ δικηγορικοῦ σώματος μελῶν, ἀπέστειλε πρὸς τὴν Διεύθυνσιν τῆς «Δικαιοσύνης» τὴν ἑπομένην ἐπιστολήν:

«Ἐπιθυμῶ νὰ μάθω ποῖος ἢ »ποῖοι διευθύνουσι τὴν «Δικαιο»σύνην» καὶ ποῦ εἶνε τὰ γραφεῖα »αὐτῆς.

»Παρατηρῶ προσέτι, ὅτι τοι»αύτη ἐφημερὶς ἀπαιτεῖ μεγί»στην προσοχήν, ἵνα μὴ παρεκ»κλίνῃ εἰς ὑποστήριξιν ἀτομικῶν »συμφερόντων καὶ ἐκδικήσεων »ἐκ μέρους τῶν ἡττωμένων δια»δίκων.»

Ν. ΔΑΜΑΣΚΗΝΟΣ

Αἱ αὐθόρμητοι αὗται τοῦ σεβαστοῦ Καθηγητοῦ συμβουλαὶ δὲν ἀποτελοῦσι δι' ἡμᾶς πολύτιμον μόνον ἐφόδιον ἐν τῷ ἔργῳ ὅπερ ἀνελάβομεν, ἀλλὰ καὶ ἐνθάρρυνσιν ἐν τῷ ἀγῶνι εἰς ὃν ἀποδυόμεθα. Ἀπὸ τοῦ ὕψους τοῦ κύρους του ὁμιλῶν ὁ ἔγκριτος καθηγητὴς καὶ ἐκ τῆς μακρᾶς ἐν τῷ δικηγορεῖν πείρας του ἀρυσθεὶς τὰς ἀνωτέρω γραμμάς, ἀναγνωρίζει τὴν ἀνάγκην ἐφημερίδος μὲ πρόγραμμα οἷον ὑπέδειξαν ἄλλοι ἔγκριτοι συνάδελφοί του ἐν τῷ πρώτῳ τῆς «Δικαιοσύνης» φύλλῳ, περιδεὴς ὅμως προσβλέπει πρὸς τὸν κίνδυνον, ὃν ἡ δικαιοσύνη ὡς τοιαύτη δύναται νὰ διατρέξῃ ἐξ ἐφημερίδος ἥτις ἠτο δυνατὸν νὰ παρεκκλίνῃ εἰς ὑποστήριξιν ἀτομικῶν συμφερόντων καὶ ἐκδικήσεων ἐκ μέρους τῶν ἡττωμένων διαδίκων καὶ τοιουτοτρόπως, ἀπὸ ὀργάνου τεταγμένου νὰ συνηγορήσῃ πρὸς βελτίωσιν τῶν τυχὸν ἀτόπως τελουμένων, καταλήξῃ εἰς ὄργανον δουλεῦον τῇ ἰδιοτελείᾳ εἴτε ἐπὶ μισθῷ εἴτε πρὸς κορεσμὸν ἀτομικῶν ὑπολογισμῶν καὶ ὀρέξεων. Ὅταν ὅμως καὶ ὑπὸ τοῦ γηραιοῦ Καθηγητοῦ ἐμμέσως ἀναγνωρίζεται ἡ ἀνάγκη τῆς ὑπάρξεως τοιαύτης ἐφημερίδος οἵαν καὶ ἡμεῖς ἐφαντάσθημεν καὶ αὐτὸς ὑποδεικνύει, ξένης πρὸς τὰ κατ' ἰδίαν συμφέροντα, ἀνικάνου ὅπως τὴν πορείαν αὐτῆς κανονίσῃ ἐκ τῶν ἀνθρωπίνων παθῶν εἰς ἃ ἀναμφισβητήτως θὰ προσκόψῃ ἢ τῶν ἀδυναμιῶν ὑφ' ὧν βεβαίως θὰ περιστοιχισθῇ, τὰ περαιτέρω σχετίζονται πλέον οὐχὶ μὲ τὴν θεμελιώδη ἰδέαν τοῦ ἐπιβλαβοῦς ἢ ἐπωφελοῦς τῆς ζωῆς τοιαύτης ἐφημερίδος, ἀλλὰ μὲ τὸν χαρακτῆρα τῶν ἀναλαβόντων τοιοῦτο ἔργον. Ἂν τὸ ἔμβλημα τῆς ἐφημερίδος ἡμῶν, ὅπερ εἶνε ἡ ἀπροσωπολησία, τηρηθῇ μέχρι καὶ τῆς τελευταίας λεπτομερείας, ἐτηρήσαμεν τὰς συμβουλὰς τοῦ γηραιοῦ καθηγητοῦ καὶ ἐπραγμοτοποιήσαμεν τὰς εὐχὰς αὐτοῦ. Ἐν ἐναντίᾳ ἐκδοχῇ ἐτάφημεν ὑπὸ τὴν περιφρόνησιν ἀναγνωστῶν οἷοι οἱ δικασταὶ καὶ οἱ δικηγόροι πρὸς οὓς ἀπευθυνόμεθα.

ΤΟ ΖΗΤΗΜΑ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΟΥ

κ. Α. ΓΑΡΟΥΦΑΛΙΑ

Συνεπείᾳ τῶν γραφέντων εἰς τὸ πρῶτον τῆς «Δικαιοσύνης» φύλλον ὑπὸ τὸν τίτλον «ἀσυνήθης ψήμη καὶ θλιβερὰ σχόλια», ὁ κ. Εἰσαγγελεὺς τῶν ἐν Ἀθήναις Πλημμελειοδικῶν, αὐτεπαγγέλτως ἐνεργῶν, ἐκάλεσε τὸν ὑπεύθυνον τῆς ἐφημερίδος ἡμῶν δικηγόρον κ. Πέτρον Θηβαῖον, παρ' οὗ ἐζήτησε πᾶσαν λεπτομέρειαν ἐπὶ τῶν δημοσιευθέντων, ἐπὶ τῇ βάσει δὲ τῶν δοθεισῶν πληροφοριῶν συνέταξεν ἔκθεσιν, ἣν ἀπηύθυνε πρὸς τὸν κ. Εἰσαγγελέα τῶν Ἐφετῶν.

Τὴν ἑπομένην τῆς τοιαύτης Εἰσαγγελικῆς ἐνεργείας ὁ κ. Πέτρος Θηβαῖος ἐκλήθη ὑπὸ τοῦ ἀντεισαγγελέως τῶν ἐν Ἀθήναις Ἐφετῶν κ. Κυριακοπούλου, παρόντος δὲ καὶ τοῦ Εἰσαγγελέως κ. Καρατζᾶ, ὑπεβλήθη εἰς δίωρον καὶ πλέον ἀνάκρισιν, καθ' ἣν ἀνεδέχθη ἅπασαν τὴν ἐκ τῶν δημοσιευθέντων εὐθύνην, ἀνέφερεν ὅτι ἡ ἔκδοσις τῆς «Δικαιοσύνης» ἀπεφασίσθη ὑπὸ ἀριθμοῦ δικηγόρων ἐν Ἀθήναις, οἵτινες κατήρτισαν δωδεκαμελὲς συμβούλιον, ὑπὸ τὴν ἐπίβλεψιν τοῦ ὁποίου διατελεῖ αὕτη, ἔχοντος πάντοτε τὴν εὐθύνην παντὸς δημοσιεύματος τοῦ κ. Πέτρου Θηβαίου. κατέθεσεν ὅτι ὁ Πρωτοδίκης ὃν τὸ δημοσίευμα ἐκεῖνο ὑπενόει εἶνε ὁ ἐν Ἀθήναις τοιοῦτος κ. Ἀνδρ. Γαρουφαλιᾶς καὶ ἐν γένει παρέσχεν απαντα τὰ στοιχεῖα ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ὁποίων ἤρξατο ἤδη καὶ ἐνεργεῖται ταχτικὴ ἀνάκρισις πρὸς ἐξακρίβωσιν τῶν δημοσιευθέντων, μὴ παραλιπὼν νὰ παραθέσῃ μακρὸν κατάλογον δικηγόρων καὶ Πρωτοδικῶν διατελούντων ἐν ἀμέσῳ ἢ ἐκ πληροφοριῶν γνώσει περὶ τῶν γραφέντων.

Ἐκ τῶν ὑποδειχθέντων μαρτύρων ἐξητάσθησαν, ὡς ἐπληροφορήθημεν μέχρι τῆς σήμερον οἱ Πρωτοδίκαι κ. κ. Α. Ζηλήμων καὶ Καφόπουλος καὶ οἱ δικηγόροι κ. κ. Θ. Μαριολόπουλος καὶ Π. Ἀλφιέρης.

ΤΟ ΧΘΕΣΙΝΟΝ

ΕΝ ΤΩ ΕΦΕΤΕΙΩ ΕΠΕΙΣΟΔΙΟΝ

Ἄλλα ἐπίσης λυπηρὰ ἐξετυλίχθησαν εἰς βάρος τοῦ αὐτοῦ Πρωτοδίκου ἐν τῇ χθεσινῇ συνεδριάσει τοῦ τμήματος τῶν Συνήθων τοῦ Ἐφετείου ὑπὸ τοῦ δικηγόρου κ. Γ. Φιλαρέτου, ὅστις ἀγορεύων ὑπέδειξεν εἰς τὸ ἀπὸ ἐκπλήξεως εἰς ἔκπληξιν περιερχόμενον δικαστήριον καὶ ἀκροατήριον, ὅτι εἰς δύο διαφόρους ὑποθέσεις πελατῶν του ὁ Πρωτοδίκης κ. Α. Γαρουφαλιᾶς, Εἰσηγητὴς ὢν αὐτῶν καὶ διατάξας τὴν ἐνέργειαν πραγματογνωμοσύνης, οὐ μόνον ἐπέτυχε νὰ διορισθῇ ὁ ἴδιος Εἰσηγητὴς καὶ τῶν ἀποδείξεων ἀλλὰ καὶ ἐκ τῶν πραγματογνωμόνων ὁ εἷς νὰ εἶνε ἑτεροθαλὴς ἀδελφός του.

Κατέληξε δὲ λέγων ὁ κ. Φιλάρετος, ὅτι καὶ διὰ τῶν προτάσεών του καταγγέλλει τὸν εἰρημένον Πρωτοδίκην τοὐλάχιστον ἐπὶ ἀσυγγνώστῳ ἀμελείᾳ καὶ στρεφόμενος πρὸς τὸν Εἰσαγγελέα ἐπεκαλέσθη τὴν παρέμβασίν του.

Η ΕΝΕΡΓΕΙΑ ΤΗΣ ΕΙΣΑΓΓΕΛΙΑΣ

Ὡς ἀσφαλῶς ἐπληροφορήθημεν ὁ Εἰσαγγελεὺς κατὰ τὴν χθεσινὴν συνεδρίασιν τοῦ Ἐφετείου ἀπευθύνει ἔγγραφον πρὸς τὴν Εἰσαγγελίαν τῶν Ἐφετῶν ἐν ᾧ λεπτομερῶς ἐκτίθενται τὰ ἀνωτέρω.

Αἱ στῆλαι τῆς «Δικαιοσύνης» εἶνε εἰς τὴν διάθεσιν παντὸς δικηγόρου, δικαστοῦ ἢ ἄλλου δικαστικοῦ προσώπου, εὑρισκομένου εἰς τὴν ἀνάγκην ἢ ἐπιθυμοῦντος νὰ ἀνακινήσῃ πᾶν ἐν γένει ζήτημα σχετιζόμενον μὲ τὴν ἀπονομὴν τοῦ δικαίου.

Ἀναλογία Ἀποφάσεων Πρὸς δικαστὰς

Ἐκ τῆς στοιχειώδους στατιστικῆς τῶν ἐργασιῶν τῶν ἐν Ἀθήναις δικαστηρίων, ἣν δημοσιεύομεν σήμερον, καταφαίνεται ὅτι τὸ Πρωτοδικεῖον Ἀθηνῶν ἐξέδοτο καθ' ἅπαν τὸ λῆξαν ἔτος 8443 πολιτικὰς ἀποφάσεις 9000 ποινικὰς καὶ 3193 βουλεύματα. Πρωτοδίκαι δὲ οἵτινες εἰργάσθησαν πρὸς ἔκδοσιν τῶν ἀποφάσεων τούτων εἶνε εἴκοσι καὶ εἷς, διότι ἐκ τῶν εἴκοσι ἑπτὰ Πρωτοδικῶν, οἵτινες ἀπετέλεσαν τὸ προσωπικὸν τοῦ δικαστηρίου τούτου κατὰ τὸ ἔτος 1905, δὲν δύνανται νὰ ληφθῶσιν ὑπ' ὄψιν οἱ πέντε ἀνακριταὶ καὶ ὁ κ. Πρόεδρος, ὡς ἀπασχολημένοι ἀποκλειστικῶς εἰς τὴν εἰδικήν αὐτῶν ὑπηρεσίαν. Ἐκ τῆς συγκρίσεως ἄρα τοῦ ὅλου ἀριθμοῦ τῶν πολιτικῶν καὶ ποινικῶν ἀποφάσεων καὶ τῶν βουλευμάτων τοῦ ἔτους 1905, ὅστις ἀριθμὸς ἀνέρχεται εἰς 20636, πρὸς τὸν ἀριθμὸν τῶν ἐκδόντων ταύτας δικαστῶν, συνάγεται ὅτι ἕκαστος ἐν Ἀθήναις Πρωτοδίκης ἐξέδωκεν 983 ἀποφάσεις καὶ βουλεύματα κατὰ τὸ 1905, ὅπερ σημαίνει, ὅτι ἐξέδωκε τρεῖς περίπου ἀποφάσεις καὶ βουλεύματα καθ' ἑκάστην. Καὶ εἶνε μὲν ἀληθὲς ὅτι ἐκ τῶν ἀριθμῶν τούτων δέον ν' ἀφαιρεθῶσιν αἱ ἐρήμην ἀποφάσεις καὶ αἱ ποινικαί, διὰ τὴν ἔκδοσιν τῶν ὁποίων δὲν καταναλίσκει ὁ δικαστὴς τόσον χρόνον, ὅσον καταναλίσκει πρὸς ἔκδοσιν τῶν κατ' ἀντιμωλίαν πολιτικῶν, ἐν τούτοις καὶ μετὰ τὴν ἀφαίρεσιν τούτων, παραμένει ἀριθμὸς ἀρκετὰ μέγας, ἐκ τοῦ ὁποίου πολλὰς δύναταί τις νὰ ἀρυσθῇ τὰς σκέψεις καὶ τὰ συμπεράσματα, ἰδίως περὶ τοῦ ποιοῦ τῆς ὑπὸ τοιαύτας συνθήκας συντελουμένης ἐργασίας. Ἐπὶ τοῦ ζητήματος τούτου ἀσχολούμεθα ἀπὸ τοῦ προσεχοῦς φύλλου.

Ἐξ ἀφορμῆς μιᾶς ἐγκυκλίου

Ἡ ἐγκύκλιος τοῦ Ὑπουργείου τῆς Δικαιοσύνης, τὴν ὁποίαν δημοσιεύομεν εἰς ἄλλην στήλην ἔχει, καθ' ἡμᾶς, ἕνεκα τούτου μεγαλειτέραν τῆς φαινομένης σημασίαν, διότι ἀπαλλάσσει τῆς εἰς φορολογίαν σχεδὸν ἀναχθείσης εἰσπράξεως τῶν μονοδράχμων καὶ διδράχμων τὰς πενεστέρας λαϊκὰς τάξεις, αἱ ὁποῖαι ἀτυχῶς συνηθέστερον προστρίβονται μὲ τὴν ὑπηρεσίαν τῶν πταισματοδικείων καὶ πλημμελειοδικείων.

Ἡ Βεστφαλικὴ εἰρήνη ἔθεσεν ἐν μεγάλαις γραμμαῖς τὰς βάσεις πρὸς διεθνῆ ὀργάνωσιν τῶν Εὐρωπαϊκῶν Κρατῶν, ἡ δὲ εἰρήνη τῆς Οὐτρέχτης καὶ τὸ συνέδριον τῆς Βιέννης ἀνέπτυξαν τὴν ὀργάνωσιν ταύτην συστηματικώτερον καὶ λεπτομερέστερον, καὶ τέλος ἡ εἰρήνη τῶν Παρισίων ἠτένισε καὶ πρὸς τὴν Ἀσίαν καὶ παρέσχε τὸ ἐνδόσιμον, διὰ τῆς προσλήψεως καὶ τῆς Τουρκίας εἰς τὴν διεθνῆ κοινότητα, ὀργανώσεως περιλαμβανούσης καὶ τὸν πέραν τῆς Εὐρώπης κόσμον.

Εἰς ἁπάσας τὰς συνθήκας ταύτας οὐδὲν ἔλαβε μέρος ἡ Ἀμερική. Ἡ ἀπόπειρα αὐτῆς ὅπως ληφθῇ ὑπ' ὄψιν κατὰ τὴν συνομολόγησιν τῆς συνθήκης τῶν Παρισίων, παρέμεινεν, ὡς γνωστόν, ἄνευ ἀποτελέσματος.

Ἤδη διὰ τῆς εἰρήνης τοῦ Ροῦζβελτ, ὅπως ἐβάπτισε ταύτην ἡ κυρία φὸν Σοῦτνερ, ἀναφαίνεται ἡ Ἀμερικὴ οὐ μόνον ὡς ἐνεργὸν μέλος ἀλλὰ καὶ ὡς παράγων διευθύνων ἐν τῇ συναυλίᾳ τῶν Μεγάλων δυνάμεων. Τὰς φιλελευθέρας ἰδέας ἃς ἀντεπροσώπευσεν ἡ Ἀμερικὴ κατὰ τὸ 1899 ἐν τῷ συνεδρίῳ τῆς Χάγης καὶ τὰς ἐπιμόνους προσπαθείας τοῦ Προέδρου Ροῦζβελτ πρὸς συγκρότησιν καὶ δευτέρου συνεδρίου εἰρήνης, ἐπηκολούθησαν πολιτικὰ γεγονότα ἐκτάκτου ζηλοτυπίας ἐξ ὧν ἀπεδείχθη, οὐ μόνον ὅτι τὸ κέντρον τῆς παγκοσμίου πολιτικῆς εὑρίσκεται ἐκτὸς τῆς Εὐρώπης, ἀλλὰ καὶ ὅτι αἱ προσπάθειαι καὶ αἱ προσκλήσεις τῆς Ἀμερικῆς εἰς διεθνῆ συνεννόησιν εἶχον πρακτικὴν σημασίαν, πρακτικωτέραν κατὰ πολὺ τῆς διασήμου Πρωσσο-Ἀμερικανικῆς συνθήκης τοῦ 1875.

Ἡ εἰρήνη τοῦ Πορτσμοὺθ εἶνε ἡ συμπτωματικὴ ἐκδήλωσις τῆς θέσεως τῆς Ἀμερικῆς ὡς μεγάλης δυνάμεως καὶ ἀποτελεῖ τὴν πραγματοποίησιν τῶν προσπαθειῶν αὐτῆς πρὸς παγίωσιν κανόνων τοῦ Διεθνοῦς δικαίου. Τὸ ὅτι ἡ νίκη τῆς Ἰαπωνίας καὶ ἡ δι' αὐτῆς ἀνύψωσις εἰς τὴν βαθμίδα τῶν Μεγάλων δυνάμεων συνεσκοτίσθη ὑπὸ τοῦ εἰρηνικοῦ τούτου θριάμβου τῆς Ἀμερικῆς, εἶνε οὐ μόνον ἄξιον παρατηρήσεως, ἀλλὰ καὶ προφανές, ὅπως ἐπίσης προφανὲς εἶνε, ὅτι ἡ ἀνύψωσις τῆς Ἰαπωνίας εἰς Μεγάλην δύναμιν προϊωνίζεται οὐ σμικρὰν διὰ τὸ Διεθνὲς δίκαιον ἀνάπτυξιν. Ἀπὸ παραδόσεως, οὕτως εἰπεῖν, εἶνε διεπλασμένη ἡ Ἰαπωνία ὅπως ἀποδεχθῇ τοὺς θεσμοὺς τοῦ Διεθνοῦς Εὐρωπαϊκοῦ δικαίου καὶ ἀπὸ τοῦ 1869 ἤδη ἀνεγνώρισε τὸ ἐκτάκτως ἐπωφελὲς τούτων δι' αὐτήν. Ἕνεκα τούτου οὐδεμίαν παρέλιπεν εὐκαιρίαν ὅπως τονίζῃ ἑκάστοτε τὸ διεθνῶς ἄψογον τῆς συμπεριφορᾶς της, μεθοδικώτατα δὲ προσεχώρησεν εἰς τὰς πλείστας τῶν διεθνῶν συμβάσεων. Ὁ σεβασμός της πρὸς τοὺς διεθνεῖς περὶ πολέμου κανόνας, παρ' ὅλας τὰς μεμονωμένας διαμαρτυρίας ἢ τὰ παράπονα ὑπῆρξεν ἄξιος θαυμασμοῦ, ἡ δὲ σημασία ἥτις ἀποδίδεται ὑπ' αὐτῆς εἰς τὴν μελέτην καὶ ἀνάπτυξιν τοῦ Διεθνοῦς δικαίου καθίσταται καταφανὴς ἐκ τῆς ὑπάρξεως, πρὸ πάντων δὲ ἐκ τῶν περιεχομένων, τοῦ εἰδικοῦ διὰ τὸ Διεθνὲς δίκαιον ἀπὸ τοῦ ἔτους 1901 ἐκδιδομένου ἐν Ἰαπωνίᾳ περιοδικοῦ, τὸ ὁποῖον οὐ μόνον δεξιώτατα ἀλλὰ καὶ ἐπιστημονικώτατα ἐχειρίσθη ἅπαντα τὰ φλέγοντα ζητήματα κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ τελευταίου πολέμου. Ἡ συστηματικὴ αὕτη ἀλλὰ καὶ περιεσκεμμένη συγχρόνως συμμετοχὴ τῆς Ἰαπωνίας εἰς πᾶν ὅ,τι σχετίζεται μὲ τὴν ἀνάπτυξιν τοῦ Διεθνοῦς δικαίου, ἀπὸ πολλοῦ ἔτυχεν ἐκτιμήσεως ὑπὸ τῆς ἐπιστήμης τούτου, παρὰ τὴν στάσιν τῆς Εὐρωπαϊκῆς διπλωματίας, ἥτις ὑπῆρξεν ἐπιφυλακτικὴ μέχρι τοῦδε, ἥτις ὅμως ἀπὸ τῆς σενομολογηθείσης εἰρήνης καὶ ἐντεῦθεν ἀναμφιβόλως μετέβαλε γνώμην καὶ ἤρξατο λαμβάνουσα τὴν Ἰαπωνίαν σοβαρῶς ὑπ' ὄψιν. Τὰ ἰδιόρρυθμα πολεμικὰ προβλήματα, ἅτινα προεκάλεσεν ὁ τελευταῖος ἐν τῇ Ἄπω Ἀνατολῇ πόλεμος, πρόκειται ἀναμφιβόλως ν' ἀπασχολήσουν τὸ δεύτερον ἐν Χάγῃ κατὰ τὸ ἔαρ τοῦ 1906 συνερχόμενον Διεθνὲς συνέδριον.

Ἀφοῦ ὅμως ἐγένετο ἤδη ἡ ἀρχὴ ἀπὸ τὴν διόρθωσιν τῶν φαινομενικῶς ἀσημάντων, δὲν νομίζομεν ἄσκοπον νὰ ὑποδείξωμεν, ὅτι φορολογία ὁμοίου σχεδὸν εἴδους καὶ εἰς κλίμακα κατὰ πολὺ εὐρυτέραν, ἀσκεῖται ἀπὸ τοὺς ὑπογραμματεῖς καὶ γραφεῖς τῶν Πολιτικῶν δικαστηρίων ἐν τῇ ἐργασίᾳ πρὸς καθαρογραφὴν, θεώρησιν καὶ παροχὴν ἀντιγράφων τῶν Πολιτικῶν ἀποφάσεων. Παρὰ τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 174 τῆς Πολιτ. Δικονομίας, τὴν ἔκπαλαι εἰς ἀχρησίαν κυριολεκτικῶς τεθεῖσαν, καθ' ἣν, πρακτικὰ συνεδριάσεων καὶ ἀποφάσεις ὑπογράφονται ἐπὶ ποινῇ δραχμῶν πεντήκοντα μέχρι διακοσίων, ἀπειλουμένη κατὰ τοῦ γραμματέως, ἐντὸς τριῶν ἡμερῶν παρὰ τοῦ προέδρου καὶ τοῦ γραμματέως τοῦ δικαστηρίου, κατέλῃξεν ὥστε κατὰ κανόνα μὲν νὰ ἀποβαίνῃ ἀδύνατος ἡ διεκπεραίωσις τῆς τοιαύτης ἐργασίας πρὸ τῆς παρόδου εἴκοσι τοὐλάχιστον ἡμερῶν, συνηθέστατα ὅμως ἡ προθεσμία αὕτη ὑπερβαίνει καὶ τὸν μῆνα, πλὴν ἂν τὰ κινητήρια νεῦρα τοῦ ὑπογραμματέως ἢ γραφέως ἠλεκτρισθῶσιν ἐκ τῆς θέας διδράχμων ἢ πενταδράχμων, ἀναλόγως πρὸς τὴν ἀνάγκην τῶν περιστάσεων καὶ τὴν ψυχολογικὴν δεινότητα ἢ τὴν πλεονεξίαν τοῦ ὑπογραμματέως ἢ γραφέως.

Ἀπὸ ἀτόπου τοιούτου νομίζομεν ὅτι δύναται νὰ ἀπαλλάξῃ τὸ ὑπουργεῖον της Δικαιοσύνης τοὺς φορολογουμένους δικηγόρους καὶ διαδίκους.

ΟΙ ΕΝ ΕΝΕΡΓΕΙΑ ΔΙΚΗΓΟΡΟΙ
ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ
ΚΑΤΑ ΤΟ 1905

Κοινὴ ἐπικρατεῖ γνώμη, ὅτι ὁ ἀριθμὸς τῶν δικηγορούντων ἐν Ἀθήναις εἶνε τόσος, ὥστε ὑπερβαίνει τὰ ὅρια τοῦ ὑπερβολικοῦ, ἐπεκράτησε δὲ τοιαύτη γνώμη, ἐνῷ οὐδεὶς μέχρι τοῦδε ἐσκέφθη νὰ ἐξακριβώσῃ, οὐχὶ πόσοι ἀπὸ δεκαετηρίδων ἔλαβον τὸν τίτλον τοῦ δικηγόρου ἐν Ἀθήναις ἢ φαίνονται ἐγγεγραμμένοι ἐν τοῖς καταλόγοις τῶν ἐπιτηδευμάτων ὡς δικηγόροι, ἀλλὰ πόσοι *πράγματι* μετέρχονται τὸν δικηγόρον ἐν Ἀθήναις καὶ ἐν Πειραιεῖ.

Πρὸς ἐξακρίβωσιν τοῦ γεγονότος τούτου ὡς μοναδικόν, ἀλλὰ καὶ ἀσφαλέστατον συγχρόνως μέσον, ἐθεωρήσαμεν τὰ πινάκια τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν, ἐκ τῆς συστηματικῆς τῶν ὁποίων ἐξελέγξεως ἐξηκριβώσαμεν, ὅτι αἱ ἐν αὐτοῖς ἐγγραφεῖσαι καθ' ὅλον τὸ ἔτος 1905 ὑποθέσεις, ἐνεγράφησαν τῇ αἰτήσει 455 ἐν ὅλῳ δικηγόρων. Ἀνεπίδεκτον ἄρα ἀμφισβητήσεως εἶνε, ὅτι οἱ ἐν Ἀθήναις ἐν ἐνεργείᾳ δικηγόροι δὲν ὑπερβαίνουσι τοὺς 455, διότι ἐν τῷ ἀριθμῷ τούτῳ περιελάβομεν καὶ τοὺς δικηγόρους ἐκείνους, οἵτινες καθ' ὅλον τὸ ἔτος τοῦτο ἐνέγραψαν ἔστω καὶ *μίαν* ὑπόθεσιν. Ἐὰν ἑπομένως παραμένωσιν ἐν Ἀθήναις καὶ ἄλλοι ἔχοντες τὴν τοῦ δικηγορεῖν ἄδειαν, ἢ καταβάλλοντες καὶ τὸ τοῦ δικηγόρου ἐπιτήδευμα, οὗτοι *τίτλῳ* μόνον εἶνε δικηγόροι, ἀφοῦ δὲν ἐνέγραψαν καὶ μίαν ἀκόμη ἐν τοῖς πινακίοις τοῦ Πρωτοδικείου ὑπόθεσιν.

ΑΠΟΛΟΓΙΣΜΟΣ
ΤΩΝ ΕΡΓΑΣΙΩΝ ΤΩΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΩΝ
ΚΑΤΑ ΤΟ ΕΤΟΣ 1905

Τόσον τὰ ἐν Ἀθήναις ἐκδιδόμενα νομικὰ περιοδικά, ὅσον καὶ ὁ ἡμερήσιος τύπος ἐλαχίστην, ἂν μὴ οὐδεμίαν, ἀπέδωκε μέχρι τοῦδε σημασίαν εἰς τὴν ἐργασίαν τῶν δικαστηρίων, τούτου δ' ἕνεκα, σπανιώτατα λαμβάνουν εὐκαιρίαν οἱ ἀναγινώσκοντες ἐφημερίδας, νὰ ρίψουν τὸ βλέμμα ἐπὶ μεμονωμένων καὶ ἄνευ μεθόδου τινὸς ριπτομένων ἀριθμῶν, δι' ὧν εἰκονίζεται ἡ ἐργασία ἑνὸς ἢ πλειοτέρων δικαστηρίων καθ' ὡρισμένην τινὰ χρονικὴν περίοδον. Τοιουτοτρόπως τυπικώτατα καὶ στερεοτύπως μετακομίζονται ἀνὰ πᾶσαν τριμηνίαν ἀπὸ τῶν γραφείων ἑκάστου τῶν δικαστηρίων εἰς τὰ ἀρχεῖα τοῦ Ὑπουργείου τῆς Δικαιοσύνης αἱ *τριμηνιαῖαι*, ὅπως λέγονται, περὶ τῶν ἐργασιῶν καταστάσεις, χωρὶς οὐδεμία σχεδὸν ἐπ' αὐτῶν νὰ γίνῃ ποτὲ ἐπίσημος ἢ ἰδιωτικὴ ἐργασία, χωρὶς οἱ ξηροὶ ἀριθμοί, ἀπὸ τῶν ὁποίων ἀνεκτίμητα δύνανται νὰ συνάγωνται ἑκάστοτε τὰ διδάγματα, νὰ ὑποστῶσι ποτὲ παραλληλισμόν τινα καὶ νὰ ἐξετασθῶσιν ἐν σχέσει πρὸς τὰ πρόσωπα τὰ παραγαγόντα τούτους. Τὴν μεγίστην τῆς στατιστικῆς σπουδαιότητα. ἐν παντὶ κλάδῳ καὶ περὶ παντὸς γεγονότος, τὴν ἀλλαχοῦ εἰς ἐπιστήμην ἐκ τῶν δυσχερεστέρων ἀλλὰ καὶ θετικωτέρων καὶ ἀπεριγράπτως ἐπωφελῆ, προηγμένην, δὲν εἴμεθα ἡμεῖς οἱ πρῶτοι, οἵτινες θὰ ὑποδείξωμεν, ὡς ἐπίσης δὲν λέγει τις νέον τι γράφων ὅτι ἡ ἐπιστήμη αὕτη εἶνε ἐντελῶς ἄγνωστος ἐν Ἑλλάδι.

Ὑπὸ συνθήκας τοιαύτας καὶ τὰ ὀλίγα καὶ στοιχειώδη ἀκόμη στατιστικὰ σημειώματα περὶ τῶν ἐργασιῶν τῶν ἐν Ἀθήναις δικαστηρίων, ἅτινα παραθέτομεν, ἂν δὲν συντελέσωσιν εἰς ἄλλο τι, ἴσως δώσουν ἀφορμὴν εἰς παρατηρήσεις καὶ συγκρίσεις ἐκ τῶν ὁποίων βεβαίως δὲν ἔχει νὰ ζημιωθῇ ἡ Δικαιοσύνη.

Ἄρειος Πάγος

Ὑπὸ τοῦ ἀνωτάτου ἡμῶν δικαστηρίου ἐξεδόθησαν κατὰ τὸ 1905, πολιτικαὶ μὲν ἀποφάσεις 538 ποινικαὶ δὲ 176, ἀπέναντι 548 πολιτικῶν καὶ 234 ποινικῶν, αἵτινες ἐξεδόθησαν κατὰ τὸ 1904. Ἐκ τῶν 538 τούτων πολιτικῶν ἀποφάσεων, αἱ 62 ἦσαν *ἐκλογικαί*, ἤτοι διορισμοὶ δικαστικῶν ἀντιπροσώπων κ.λ.π. οὕτως ὥστε καθαρῶς ἀποφάσεις παραμένουσι 476, ἐκ τῶν ὁποίων 7 παραπέμπουσιν εἰς τὴν ὁλομέλειαν, 46 εἰσὶν ἀρνητικαί, 9 προδικαστικαὶ τοῦ ἀκυρωτικοῦ, 153 ἀναιρετικαί, 183 ἀπορρίπτουσαι τὰς ἀναιρέσεις, 41 ὁριστικαὶ τοῦ Οὐσιαστικοῦ, 18 προδικαστικαὶ τοῦ Οὐσιαστικοῦ καὶ 19 ἐρήμην τοῦ Οὐσιαστικοῦ.

Ἐκ τῶν 176 ποινικῶν ἀποφάσεων 34 ἦσαν ἀναιρετικαί, 118 ἀπορρίπτουσαι τὴν ἀναίρεσιν, 7 περὶ κανονισμοῦ τῆς ἁρμοδιότητος, 9 πειθαρχικαί, μία προδικαστικὴ καὶ 7 ἐπὶ αἰτήσεων.

Ἐφετεῖον

Ὑπὸ τοῦ Ἐφετείου ἐξεδόθησαν 1890 ἐν ὅλῳ ἀποφάσεις, ἀπέναντι 1934 ἐκδοθεισῶν κατὰ τὸ 1904, ἐκ τούτων δὲ 782 εἰσὶν ἐρήμην, 769 ὁριστικαὶ καὶ 339 προδικαστικαί.

Εἰς τὰ πινάκια τοῦ αὐτοῦ δικαστηρίου ἐνεγράφησαν καθ' ὅλον τὸ 1905, εἰς μὲν τῶν συνήθων 737 ἐν ὅλῳ ὑποθέσεις, εἰς τὸ τῶν συνοπτικῶν 1093, εἰς τὸ τῶν ἐμπορικῶν 95 καὶ εἰς τὸ τοῦ Δημοσίου 370.

Βουλεύματα ἐξέδοτο τὸ Ἐφετεῖον 552 ἐν ὅλῳ, ἀπέναντι 633 τὰ ὁποῖα ἐξέδοτο κατὰ τὸ 1904.

Ὁ κ. Πρόεδρος τῶν Ἐφετῶν ἐξέδοτο 516 ἐν ὅλῳ **πράξεις** ἀπέναντι 527 ἐκδοθεισῶν ὑπ' αὐτοῦ κατὰ τὸ 1904.

Πρωτοδικεῖον

Εἰς τὰ πινάκια τοῦ Πρωτοδικείου ἐνεγράφησαν καθ' ὅλον τὸ ἔτος 1905 Συνήθεις μὲν ὑποθέσεις 2163 ἀπέναντι 2485 ἐγγραφεισῶν κατὰ τὸ 1904 συνοπτικαὶ 3303 ἀπέναντι 3416, ἐμπορικαὶ 5727 ἀπέναντι 5522 καὶ ἐφέσεις 1449 ἀπέναντι 1579.

Ἀποφάσεις ἐξεδόθησαν ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ δικαστηρίου κατὰ τὸ ἔτος 1905 ἐν ὅλῳ 8443, ἀπέναντι 8460 ἐκδοθεισῶν κατὰ τὸ 1904. Ἐκ τούτων 2747 εἰσὶν ἐρήμην, 2578 ὁριστικαί, 2663 προδικαστικαὶ καὶ 455 ἐπ' ἀναφορᾷ.

Εἰς κατάστασιν πτωχεύσεως ἐκηρύχθησαν κατὰ τὸ ἔτος 1905 ἐν ὅλῳ 117 ἔμποροι, ἀπέναντι 130 οἵτινες ἐκηρύχθησαν κατὰ τὸ 1904.

Πράξεις ἐξεδόθησαν κατὰ τὸ 1905 ὑπὸ τοῦ κ. Προέδρου τοῦ αὐτοῦ δικαστηρίου 4432 ἐν ὅλῳ, ἀπέναντι 4307 ἐκδοθεισῶν κατὰ τὸ 1904.

Πλημμελειοδικεῖον. Κατὰ τὸ αὐτὸ ἔτος 1905 τὸ πλημμελειοδικεῖον ἐξέδοτο 9000 ἀποφάσεις, ἀπέναντι 9374 ἃς ἐξέδοτο κατὰ τὸ 1904.

Βουλεύματα κατὰ μὲν τὸ 1905 ἐξεδόθησαν 3193 ἐν ὅλῳ, κατὰ δὲ τὸ 1904 ἐν ὅλῳ 2005.

Εἰρηνοδικεῖα.

Β' Βόρειον. Ἐνεγράφησαν ἐν ὅλῳ 4951 ὑποθέσεις, ἐδημοσιεύθησαν δὲ 3620 ἀποφάσεις, ἐξ ὧν 1588 ἐρήμην, 537 ὁριστικαὶ καὶ 1495 προδικαστικαί.

Β' Βόρειον. Ἐνεγράφησαν ἐν ὅλῳ 3594 ὑποθήσεις, ἐδημοσιεύθησαν δὲ 2587 ἀποφάσεις, ἐξ ὧν 1146 ἐρήμην, 526 ὁριστικαὶ καὶ 915 προδικαστικαί.

Νότιον. Ἐνεγράφησαν ἐν ὅλῳ 2583 ὑποθέσεις, ἐδημοσιεύθησαν δὲ 1915 ἀποφάσεις, ἐξ ὧν 814 ἐρήμην, 492 ὁριστικαὶ καὶ 609 προδικαστικαί.

Πταισματοδικεῖον.

Τὸ δικαστήριον τοῦτο ἐξέδωκεν ἐν ὅλῳ κατὰ τὸ 1905 ἀποφάσεις 10.944, ἀπέναντι 8401 τὰς ὁποίας ἐξέδωκε κατὰ τὸ ἔτος 1904. Σημειωτέον δὲ ὅτι, καθ' ἃς ἐλάβομεν πληροφορίας, ὁ ἀριθμὸς τῶν κατὰ τὸν παρελθὸν ἔτος ἐκδοθεισῶν ὑπὸ τοῦ Πταισματοδικείου ἀποφάσεων εἶνε ἀνώτερος παντὸς ἀπὸ τῆς ἱδρύσεώς του προγενεστέρου ἔτους.

ΕΠΙΚΡΙΣΙΣ ΕΠΙΚΡΙΣΕΩΣ

Ἡ ἑταιρία τῶν Ἐργοληψιῶν, λαμβάνουσα ἀφορμὴν ἐκ τῶν ὀλίγων γραμμῶν ἃς εἰς τὸ πρῶτον φύλλον ἐδημοσιεύσαμεν ἐν σχέσει πρὸς τὴν ἐπίκρισιν τῆς ὑπ' ἀρ. 388 (1905) ἀποφάσεως τοῦ Α. Πάγου, μᾶς ἀπέστειλε τὴν κατωτέρω ἐπιστολήν:

Κύριε Συντάκτα τῆς «Δικαιοσύνης»

Ὁ κ. Ι. Φραγκιᾶς, ὑπὲρ τῆς δικαιοσύνης βέβαια μεριμνῶν, ἔσπευσε νὰ ἐκθέσῃ τὴν «ἐπιστημονικὴν» αὐτοῦ κρίσιν ἐπὶ τῆς ὑπ' ἀρ. 388 (1905) ἀποφάσεως τοῦ Ἀρείου Πάγου, τῆς κρίσεως δὲ ταύτης *ἐμνήσθη* καὶ ἡ ὑμετέρα ἐφημερίς, ἐθεώρησε μάλιστα ἄξιον νὰ μεταφέρῃ καὶ μίαν «ὡραίαν εἰκόνα» ἐξ αὐτῆς, περὶ τῆς τρίποδος τραπέζης ἥτις εἰς τὰς σκέψεις μιᾶς δικαστικῆς ἀποφάσεως ἔγεινε τετράπους...

Κατὰ σύμπτωσιν, διάδικος ἐν τῇ δίκῃ, ἐφ' ἧς ἐξεδόθη ἡ ἐπικρινομένη ἀπόφασις, εἶνε αὐτὸς ὁ κ. Φραγκιᾶς καὶ κατὰ ἁπλῆν ἐπίσης σύμπτωσιν ἡ ὑπόθεσις, ἐκκρεμὴς ἔτι οὖσα, πρόκειται λίαν προσεχῶς νὰ ἐκδικασθῇ ἐνώπιον τοῦ Β'. τμήματος τοῦ Ἀρείου Πάγου, συμπτώσεις ἀληθῶς λυπηραὶ διὰ τὰς εἰλικρινεῖς προθέσεις τῆς «ἐπιστημονικῆς» διατριβῆς, διότι κακόβουλός τις—καὶ Κύριος γνωρίζει ἐὰν λείπουν οἱ κακόβουλοι ἀπὸ τὸν τόπον τοῦτον—θὰ ὑπωπτεύετο μὲν τὴν τόσην σπουδήν, καὶ τὸ «θάρρος» τοῦ γράψαντος, θὰ ἐχαρακτήριζε δὲ ἴσως, ὡς ὀφειλομένας εἰς τὰς συμπτώσεις ταύτας ἀνακριβείας τινάς, ὡς π. χ. τὴν ἀμέσως ἐν αὐτῇ τῇ α'. σελίδι τῆς κρίσεως ὄψιμον *προσθήκην* ἑνὸς ποδός, ἐλλείποντος φεῦ! οὐχὶ ἐκ τῆς ἐπικρινομένης ἀποφάσεως, ἀλλ' ἐξ αὐτῆς τῆς ἀγωγῆς τοῦ κ. ἐπικριτοῦ διαδίκου, χωλῆς δυστυχῶς ἐκ γενετῆς.

Οὐδὲν ἧττον, θεωροῦντες τὴν πρωτοβουλίαν τοῦ κ. Φραγκιᾶ τὰ μάλιστα ἀξιέπαινον, θὰ βοηθήσωμεν καὶ ἡμεῖς αὐτὸν εἰς τὸ ἔργον καὶ θὰ ἐκθέσωμεν τὴν ὑπόθεσιν ταύτην, συμπεριλαμβάνοντες μάλιστα τήν τε *οὐσίαν* καὶ τὰς *μεθόδους* δι' ὧν ἐπεδιώχθη ἡ κρίσις τῶν δικαστηρίων ἐπ' αὐτῆς, στοιχεῖα λίαν διαφωτιστικὰ ἐν προκειμένῳ. Ἀλλά, διάδικοι ὄντες καὶ μὴ ἀγαπῶντες τὰς παρεξηγήσεις, θὰ ἔχωμεν καὶ τὸ «θάρρος» καὶ τὴν ὑπομονὴν νὰ ἀναμείνωμεν ὅπως ἐξαντληθῇ τὸ δικαστικὸν στάδιον εἰς ὃ εὑρίσκεται κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην ἡ ὑπόθεσις, τότε δὲ θὰ δείξωμεν τίς εἶνε ὁ ἄξιος ἐλέγχου κατ' αὐτὴν καὶ πόσον δίκαιον εἶχον οἱ ἡμέτεροι πρόγονοι λέγοντες «Κρίνων τὸ δίκαιον μὴ τὸ συμφέρον θέλε» καὶ «βέλτιστε, μὴ τὸ κέρδος ἐν πᾶσι σκόπει».

(Ἐκ τοῦ γραφείου τῆς Γενικῆς Ἑταιρίας Ἐργοληψιῶν)

Φύλλα τῆς «Δικαιοσύνης» πωλοῦνται ἐν τοῖς Καταστήμασι τοῦ κ. Γεωργίου Φέξη ἐπὶ τῆς Πλατείας Λουδοβίκου ἀπέναντι τοῦ Πρωτοδικείου.

Η ΠΟΙΝΙΚΗ ΜΑΣ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ
ΚΑΙ ΤΑ ΙΑΤΡΟΔΙΚΑΣΤΙΚΑ ΑΤΟΠΑ
ΥΠΟ
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΜΠΟΥΚΡΑ
Δικηγόρου ἐν Ἀθήναις

Θὰ ἦτο περιττὸν νὰ καταδείξῃ τις πλέον τὴν μεγάλην καὶ εὐεργετικὴν συμβολὴν τῆς ἰατροδικαστικῆς ἐν τῇ ἀπονομῇ τῆς ποινικῆς Δικαιοσύνης, ἀφοῦ εἶνε γνωστὸν ὅτι πᾶσα κοινωνία, μεριμνῶσα περὶ τῆς ἀκριβοδικαίας ἀπονομῆς αὐτῆς, ἔταξε παρὰ τὸ πλευρὸν τοῦ ποινικοῦ δικαστοῦ τὸν ἰατροδικαστήν, ἵνα οὗτος διὰ τῶν σταθερῶν πορισμάτων τῆς ἐπιστήμης ταύτης, διαλύῃ τὰς ἀμφιβολίας καὶ συμπληροῖ τὰ κενά, ἅτινα ἐμφανίζονται ἐν τῇ ἐρεύνῃ τῆς τελέσεως ἑνὸς ἀδικήματος. Εἶνε δὲ τοσοῦτος ὁ σεβασμὸς τοῦ ποινικοῦ δικαστοῦ πρὸς τὸν ἰατροδικαστήν, ὥστε πολλάκις παρὰ τούτου καὶ μόνου νὰ προσδοκᾷ τὸ φῶς ὅπερ θὰ ὁδηγήσῃ αὐτὸν εἰς τὸ ν' ἀνεύρῃ τοὺς ἀληθεῖς ἐνόχους καὶ ν' ἀποδώσῃ εἰς τὴν κοινωνίαν τοὺς ἀθῴους οὓς ἡ συκοφαντία, ἢ ἡ πλάνη ἢ αἱ ἁπλαῖ συμπτώσεις ἤγαγον μέχρις αὐτοῦ. Πᾶσα δὲ πολιτεία σοβαρῶς ἀσχολουμένη περὶ τῆς ποινικῆς δικαιοσύνης της, διὰ πολλῶν ἐγγυήσεων ἐξασφαλίζει τὴν εὐσυνείδητον τῶν δογμάτων τῆς ἰατροδικαστικῆς ἐφαρμογήν, ἔχουσα δὲ ὑπ' ὄψιν ὅτι ὁ κλάδος οὗτος τῆς ἰατρικῆς ἔσχε τοσαύτην ἐξέλιξιν ὥστε νὰ ἀπαιτῇ καὶ εἰδικοὺς μόχθους καὶ εἰδικὰς μελέτας, δὲν θεωρεῖ πλέον ἀρκετὸν ἐφόδιον δι' ἕνα ἰατροδικαστὴν τὴν ἀπόκτησιν ἑνὸς διπλώματος τῆς Ἰατρικῆς Σχολῆς.

Δι' ἡμᾶς ὅμως, ἁπλοποιοῦντας τὰ πάντα, τὰ πράγματα διαφέρουν.

Ἐν τῷ ἡμετέρῳ Πανεπιστημίῳ διδάσκεται ἡ ἰατροδικαστικὴ ὑπὸ διαπρεποῦς ὄντως καθηγητοῦ τοῦ κ. Βάφα, ἀλλ' ἐκτὸς ἐκείνου καὶ εὐαρίθμων ἴσως ἐξαιρέσεων, αἵτινες τὴν στιγμὴν ταύτην μᾶς διαφεύγουν, τίς δύναται νὰ ἀξιώσῃ τὴν ἰδιότητα τοῦ ἰατροδικαστοῦ, ἀφοῦ τὴν διδασκαλίαν τοῦ μαθήματος τούτου πᾶς ἰατρός, ὡς ἐγκύκλιον οὕτως εἰπεῖν μάθημα, διήκουσεν, οὐδαμῶς δὲ κατέγινεν εἰδικῶς; Καὶ ὅμως ὁ ποινικός μας δικαστὴς συμβουλεύεται εἰς σοβαρώτατα ἰατροδικαστικὰ ζητήματα, περὶ ὧν καὶ αὐτοὶ οἱ ἐπιφανεῖς ἰατροδικασταὶ μετὰ δισταγμοῦ ἤθελον ἀποφανθῆ, ἕνα, κάλλιστον παθολόγον ἴσως, ἀλλὰ μηδαμῶς ἰατροδικαστήν, ἀγνοοῦντα πολλάκις νὰ συντάξῃ καὶ ἔκθεσιν ἰατροδικαστικήν, ὡς κατωτέρω θέλω ἀποδείξει. Τὰ ἰατροδικαστικὰ ἄτοπα καθ' ἑκάστην ἐκτυλίσσονται ἐνώπιον τῶν ἀκροατηρίων καὶ αἱ ἀσκφεῖς, ἀμφίβολοι καὶ ἀλληλοσυγκρουόμεναι ἐκθέσεις, ἀντὶ φωτὸς καὶ ἀληθείας, διαχέουν σκότος καὶ σύγχυσιν, ὥστε ὁ ποινικὸς δικαστὴς νὰ εὑρίσκεται εἰς δυσχερῆ θέσιν. Τὴν βάσιν τῶν παρατηρήσεων μου τούτων εὑρίσκω εἰς τὴν Εἰσαγγελίαν Ἀθηνῶν, Πᾶν ἰατροδικαστικὸν ἄτοπον συμβαῖνον ἐν αὐτῇ ἂς τὸ παρατηρήσῃ τις διὰ μεγεθυντικοῦ φακοῦ καὶ θέλει ἴδει τὰ ἰατροδικαστικὰ ἄτοπα τῆς ἐπαρχιακῆς ποινικῆς δικαιοσύνης εἰς πολλαπλάσιον βαθμόν.

I
Πῶς διορίζονται οἱ ἰατροδικασταὶ τῆς Εἰσαγγελίας

Ἐν Γαλλίᾳ διὰ νὰ διορισθῇ τις ἰατροδικαστὴς, δέον νὰ ὑποβληθῇ εἰς εἰδικὰς ἐξετάσεις, ἐπιτυγχάνων δὲ θὰ καταλάβῃ τὴν θέσιν τοῦ ἰατροδικαστοῦ μὲ μισθὸν ὡρισμένον, μὲ ἀξίωμα εἰδικόν.

Ἐν Ἀθήναις διὰ νὰ διορισθῇ τις ἰατροδικαστὴς, ἀρκεῖ νὰ ἔχῃ ἓν δίπλωμα καὶ μίαν εὔνοιαν.

Δύναται ὁ διορισθεὶς νὰ ἔχῃ ἐγκύψει

Η ΕΠΙΤΡΟΠΗ
ΤΟΥ ΚΤΗΜΑΤΟΛΟΓΙΟΥ

Οὐδεὶς ἀγνοεῖ τὴν σπουδαιότητα τοῦ ἐξαγγελλομένου περὶ κτηματολογίου νομοθετήματος. Παρ' ἡμῖν ἰδίως καὶ τοῖς πληθυσμοῖς τῶν πόλεων καὶ τοῖς ἀγροτικοῖς ἡ ἀσφαλὴς καὶ ταχεῖα καὶ ἀδάπανος διάθεσις τῆς ἀκινήτου περιουσίας, δύναται νὰ καταστῇ σπουδαῖος πλουτολογικὸς παράγων καὶ ἐπιδράσῃ καθόλου ἐπὶ τῆς κοινωνικῆς εὐημερίας. Ὁ ἐκ τῶν μελῶν τῆς ἐπιτροπῆς εἰδικῶς ἐγκύψας ἐπὶ τῶν τοῦ κτηματολογίου κ. Καροῦσος, γινώσκει βεβαίως κάλλιστα τὴν σημασίαν τοῦ ζητήματος καὶ ἀπὸ τῆς ἀπόψεως ταύτης. Διὰ τοῦτο ἔχομεν τὴν πεποίθησιν ὅτι θέλει καταδείξει ἁρμοδίως τὸ ἀνεπαρκὲς ἐπιτροπῆς ἀποτελουμένης μόνον ἐκ νομομαθῶν, ἀσχοληθέντων μᾶλλον εἰς τὸ ἰδιωτικόν. Καὶ ἐνταῦθα παρατηρεῖται τὸ χαρακτηρίζον πᾶσαν τὴν νομοθεσίαν ἡμῶν ἐλάττωμα τῆς μὴ συσχετίσεως ταύτης καὶ πολλάκις τῆς συγκρούσεως αὐτῆς πρὸς τοὺς λοιποὺς κλάδους τοῦ δημοσίου δικαίους καὶ πρὸς τὴν ὅλην νομοθεσίαν. Ἐπὶ νομοθετήματος ἀφορῶντος τὸ κτηματολόγιον δέον ἵνα ζητηθῇ ἡ συνεργασία οἰκονομολόγων καὶ δὴ ἀνδρῶν εἰδικῶς ἀσχοληθέντων ἐν τοῖς τῆς πίστεως καὶ τῆς ἀγροτικῆς οἰκονομίας, ἐπίσης τοῦ ὑποθηκοφύλακος καὶ τῶν εἰδικῶς ἀσχολουμένων ἐν τῇ φορολογίᾳ τοῦ χαρτοσήμου καὶ εἰς τὰς συναλλαγὰς ἐν γένει ταύτας.

Ἐπίκαιρον δὲ ἵνα γένηται σκέψις καὶ περὶ τοῦ σοβαρωτάτου ζητήματος τῆς ἀμέσου καταχωρίσεως τῶν πράξεων μεταβιβάσεως καὶ ὑποθήκης ἀκινήτων. Γνωσταί εἰσιν αἱ ἐκ τούτου δυσχέρειαι τῶν συναλλασσομένων διὸ καταφεύγουσιν εἰς τὸ ἐπικίνδυνον καὶ μὴ νόμιμον μέτρον τῆς προσωρινῆς καταθέσεως τῶν δανειζομένων ποσοτήτων, ἢ τοῦ ἀντιτίμου τῆς πωλήσεως εἰς τὸν συμβολαιογράφον. Περὶ τούτου πρέπει νὰ νομοθετηθῶσιν αὐστηραὶ νομοθετικαὶ διατάξεις ἀλλὰ καὶ σύναμα δέον νὰ παρασχεθῶσιν εὐκολίαι καὶ ἀτέλειαι ὑπὲρ τῶν ἐν λόγῳ παρακαταθηκῶν. Ἵνα ἑπομένως ἡ ἀρτία ἡ παρασκευαζομένη νομοθεσία δέον περὶ πάντων νὰ ληφθῇ μέριμνα καθὰ περὶ τῶν νόμων καθόλου δογματίζων ὁ Ἀριστοτέλης λέγει. «Προσήκει τοὺς ὀρθῶς κειμένους νόμους ὅσα ἐνδέχεται διορίζειν αὐτούς». (Ρητορ. Α.)

Μ. ΔΑΛΛΑΣ
Συμβολαιογράφος ἐν Ἀθήναις

ΤΑ ΤΜΗΜΑΤΑ
ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ ΑΘΗΝΩΝ

Ἡ ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ κ. Προέδρου τῶν Πρωτοδικῶν ἐπελθοῦσα μεταβολή, συνεπήγαγε καὶ τὴν μεταβολὴν τοῦ προσωπικοῦ τῶν διαφόρων τμημάτων, ἰδίᾳ δὲ τῶν προεδρευόντων. Οὕτω τοῦ τμήματος τῶν συνήθων ὑποθέσεων προεδρεύει ὁ ἴδιος Πρόεδρος κ. Βελιμέζης, τοῦ τῶν συνοπτικῶν ὁ κ. Γεωργίτσας καὶ τοῦ τῶν Ἐφέσεων ὁ κ. Νιανιάρας. Ἀπροκαλύδυνάμεθα νὰ εἰπωμεν, ὅτι ἡ ἐκ τῶν τοιούτων διαρρυθμίσεων παραχθεῖσα παρὰ τοῖς δικηγόροις ἐντύπωσις ὑπῆρξεν ἀρίστη.

ΟΙ ΓΡΑΜΜΑΤΕΙΣ
ΤΩΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΩΝ
ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΕΙΣΠΡΑΤΤΩΣΙ
ΚΑΙ ΚΑΤΕΧΩΣΙ ΧΡΗΜΑΤΑ;

Ἐκ προχείρου ἐρεύνης, εἰς ἣν προέβην πρὸ ἡμερῶν, παρετήρησα, ὅτι ὁ Γραμματεὺς τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν εἰσέσραζεν ἐκ προκαταβολῶν καὶ προστίμων περὶ τὰς 90—95,000 δραχμῶν. Ἐὰν δὲ προστεθῶσιν εἰς αὐτὰς καὶ τὰ καταβληθέντα διὰ τὰς ἀποφάσεις τῶν ἐξώσεων καὶ διὰ τὰ πρακτικὰ ὁρκοδοσίας διαδίκων, ὑπαλλήλων, δικηγόρων, ἐπαναλήψεως δικῶν, παρατάσεως προθεσμιῶν κλ. βεβαίως τὰ παρὰ τοῦ Γραμματέως τῶν Πρωτοδικῶν εἰσπραχθέντα κατὰ τὸ λῆξαν ἔτος ὑπερβαίνουν τὰς 100,000 δρχ.

Ἐκ τοῦ γεγονότος τούτου ὁρμώμενος, παρακινούμενος δὲ καὶ ἐκ τῆς ἀπὸ δεκαετηρίδων φήμης, ὅτι ὁ τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν γραμματεὺς ἔχει κατὰ μῆνα νομίμους ἀπολαυὰς ἄνω τῶν χιλίων δραχμῶν, ἔρχομαι νὰ ἐξετάσω 1) ἂν πρέπῃ οἱ Γραμματεῖς τῶν δικαστηρίων νὰ εἰσπράττωσι καὶ κρατῶσιν εἰς χεῖράς των χρήματα 2) ἂν ἦνε δίκαιον νὰ ἔχωσι τοσαύτας ἀπολαυὰς καὶ 3) πῶς δύναται νὰ παύσῃ τὸ τοιοῦτο.

Ἔλθωμεν εἰς τὸ πρῶτον θέμα: Δὲν πρέπει κατ' οὐδένα τρόπον οἱ γραμματεῖς τῶν δικαστηρίων νὰ εἰσποάττωσι καὶ κρατῶσιν εἰς χεῖράς των τόσας χιλιάδας δραχμῶν, διότι δύνανται καὶ νὰ τὰς καταχρασθῶσιν, ἔτι δὲ πρὸς καὶ νὰ τὰς διαθέτωσιν εἰς ἐνυπόθηκα ἢ ἐπ' ἐνεχύρῳ δάνεια.

Δύναται δὲ νὰ θεραπευθῇ τοῦτο, ἂν ὁ νομοθέτης διατάξῃ, ὅπως αἱ μὲν ἀποφάσεις πᾶσαι γράφωνται ἐφ' ἁπλοῦ χάρτου, ἡ δὲ προκαταβολὴ γίνηται διὰ τῶν προτάσεων τοῦ ἐπισπεύδοντος τὴν ὑπόθεσιν, γραφομένων τούτων ἐπὶ χαρτοσήμου δραχ. 12 (11+1) διὰ τὰ Πρωτοδικεῖα, 17 (16+1) διὰ τὰ Ἐφετεῖα καὶ 27 (26+1) διὰ τὸν Ἄρειον Πάγον. Ὡς πρὸς δὲ τὰ πρόστιμα ἢ τὰ παράβολα, τὸ ποσὸν τῶν 4.50 ἢ 45 ἢ 90 δραχμῶν νὰ μὴ κατατίθεται εἰς τὸν Γραμματέα, ἀλλ' ἢ νὰ κατατίθεται εἰς τὸ Δημόσιον Ταμεῖον ἢ νὰ γράφητε τὸ ἐφετήριον ἢ ἀναιρετήριον ἐπὶ χαρτοσήμου 5.50 ἢ 91 δραχμῶν, ἐν περιπτώσει δὲ διατάξεως ἐπιστροφῆς, νὰ καταδικάζηται εἰς τὴν πληρωμὴν καὶ τῶν τοῦ προστίμου ἢ παραβόλου ἐξόδων ὁ ἡττηθησόμενος διάδικος.

Ὡς πρὸς τὰς ἀπολαυὰς τῶν Γραμματέων, ἡ κοινὴ φήμη λέγει, ὅτι αὗται προέρχονται ἐκ τοῦ τμήματος τῶν πράξεων τῆς ἐπ' ἀναφορᾷ διαδικασίας, ἐκ τοῦ τμήματος τῶν πτωχεύσεων καὶ ἐκ τοῦ ἀρχείου, ἐπεκτείνονται δέ, κατὰ τὰς διαδόσεις πάντοτε, καὶ εἰς τὰς διεξαγωγὰς καὶ εἰς τὰς ἐξώσεις. Φρονῶ, ὅτι δὲν εἶνε δίκαιον εἷς Γραμματεὺς Δικαστηρίου νὰ ἔχῃ τόσῳ μυθώδεις ἀπολαυάς, ἀφοῦ μάλιστα δὲν ἐργάζεται παντάπασι καὶ εὐχῆς ἔργον θὰ ἦτο ἂν ὁ νομοθέτης, αὐξάνων τὰς μισθοδοσίας τῶν ὑπογραμματέων καὶ γραφέων, οἵτινες ἐργάζονται νυχθημερόν, ἵνα κερδίζουν ..... οἱ γραμματεῖς, εἰς 150 καὶ 90 δραχ. μηνιαίως, διέτασσεν, ὥστε οἱ ὑπάλληλοι τῶν δικαστηρίων νὰ μὴ δύνωνται νὰ ζητῶσι καὶ λαμβάνωσι γραφικὰ δικαιώματα· ἵνα καλύψῃ δὲ τὰς δαπάνας ἕνεκα τῆς αὐξήσεως τῶν μισθοδοσιῶν, δύναται νὰ διατάξῃ τάδε 1) ἡ διαδικασία τῶν πτωχεύσεων πᾶσα νὰ γίνηται ἐφ' ἁπλοῦ χάρτου, ὑποχρεουμένου μόνον τοῦ αἰτοῦντος τὴν πτώχευσίν τινος νὰ καταβάλῃ εἰς τὸ Δημόσιον Ταμεῖον ἐφ' ἅπαξ δρ. 50—100, μὴ ἀναλαμβανομένας καὶ ἐν περιπτώσει ἀνακλήσεως τῆς πτωχεύσεως 2) αἱ ἐκθέσεις μαρτυρικῶν καταθέσεων νὰ γράφωνται ἐπὶ χαρτοσήμου πέντε δραχμῶν ἀντὶ τῶν σημερινῶν τριῶν, ἀντίγραφα νὰ μὴ ἐκδίδωνται, ἀλλὰ νὰ ὑποβάλλωνται εἰς τὸ δικαστήριον τὰ πρωτότυπα 3) ἂς αὐξήσῃ καὶ τὸ χαρτόσημον τῶν προτάσεων κατὰ δύο δραχμὰς καὶ ἂς γίνωνται καὶ δι' αὐτὰς χρῆσις τῶν πιωτοτύπων 4) τὰ ἀντίγραφα τῶν ἀποφάσεων, ἅτινα ὑποχρεωτικῶς καὶ συντόμως θὰ ἐκδίδῃ ὁ ὑπάλληλος, χωρὶς νὰ λαμβάνῃ γραφικά, νὰ γράφωνται ἐπὶ χαρτοσήμου δύο δραχμῶν 5) αἱ αἰτήσεις πρὸς τοὺς Προέδρους καὶ Εἰσηγητὰς νὰ γράφωνται ἐπὶ χαρτοσήμου δραχμῶν ἓξ καὶ ἐπ' αὐτῶν οὗτοι ἢ ἐκεῖνοι νὰ διατάσσωσι τὴν ἐν πρωτοτύπῳ κοινοποίησιν. Μόνον οὕτω δὲν θὰ ἔχῃ ἀπολαυὰς ὁ Γραμματεύς, θὰ εἰσπράττῃ τὸ Δημόσιον περισσότερα καὶ τῶν ἐνδιαφερομένων αἱ ὑποθέσεις θὰ διεξάγωνται ταχύτερον.

Εἴθε τὰ ἀνωτέρω νὰ ἀναγνωσθῶσιν εὐμενῶς ἀπὸ τοὺς ἁρμοδιωτέρους.

Μάρκος Ηρ. Σεβαστιανός.
δικηγόρος ἐν Ἀθήναις

ΜΙΑ ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ
ΤΟΥ ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΥ ΤΗΣ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΣ

Πρόσφατος ἐγκύκλιος τοῦ Ὑπουργείου τῆς Δικαιοσύνης, ἀπευθυνομένη πρὸς τοὺς παρ' Ἐφέταις καὶ Πρωτοδίκαις κ. κ. Εἰσαγγελεῖς ἔχει ὡς ἑξῆς:

«Ἐξ ἐπισήμων ἐγγράφων πληροφορούμεθα, ὅτι τινὲς ἐκ τῶν γραμματέων εἰρηνοδικείων, εἰδικῶν πταισματοδικείων καὶ πλημμελειοδικείων λαμβάνουσι διὰ τὴν σύνταξιν ἑκάστης ἐκθέσεως ἀνακοπῆς κατ' ἐρήμην ἀποφάσεως, ἢ βουλεύματος καὶ ἐφέσεως δῶρον ἀνὰ μίαν ἢ δύο δραχμὰς παρὰ τῶν ἀνακοπτόντων ἢ ἐκκαλούντων, πρὸς ταχυτέραν τῆς ἐκθέσεως σύνταξιν.

» Ἐπειδὴ ἡ τοιαύτη δωροληψία ἀποτελεῖ ἀξιόποινον πρᾶξιν, προβλεπομένην καὶ τιμωρουμένην ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 459 τοῦ Ποινικοῦ Νόμου, ἐμφαίνει δὲ καὶ διαγωγὴν ἀσυμβίβαστον πρὸς τὴν θέσιν τοῦ δικαστικοῦ ὑπαλλήλου, παραγγέλλομεν ἵνα ἀπαγορεύσητε εἰς τοὺς ἐν τῇ περιφερείᾳ ὑμῶν δικαστικοὺς γραμματεῖς, ὑπογραμματεῖς καὶ γραφεῖς τὴν παραδοχὴν τοιούτων παρανόμων καταβολῶν. Θέλομεν δὲ καταγνώσει ῥαθυμίαν περὶ τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν καθηκόντων τῶν γραμματέων, τιμωρουμένην κατὰ τὸ ἄρθρον 292 τοῦ Ὀργανισμοῦ τῶν δικαστηρίων, τὴν ὑπὸ τῶν ὑφισταμένων αὐτοῖς, ἐν γνώσει αὐτῶν, παράβασιν τῆς παρούσης.

»Ἀντίτυπον τῆς ἐγκυκλίου ταύτης θέλετε πέμψει πρὸς τὸν γραμματέα τοῦ παρ' ᾧ διατελεῖτε δικαστηρίου καὶ τοὺς γραμματεῖς τῶν εἰρηνοδικείων καὶ εἰδικῶν πταισματοδικείων.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 20 Δεκεμβρίου 1905

Ὁ Ὑπουργὸς
Δ. ΒΟΚΟΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΚΙΝΗΣΙΣ

Διὰ Β. διατάγματος τῆς 3 Ἰανουαρίου 1906 δημοσιευομένου εἰς τὸ φύλλον τῆς 11 Ἰανουαρίου, μετετέθη εἰς Ἀθήνας ὁ ἀντεισαγγελεὺς τῶν ἐν Ἠλείᾳ Πρωτοδικῶν κ. Κωνστ. Ροΐλός, κενῆς οὔσης τῆς θέσεως.

— Ἀπεμακρύνθη τῆς ἐνεργοῦ δικηγορίας, γενομένης δεκτῆς τῆς παραιτήσεώς του, ὁ παρὰ τοῖς ἐν Ἀθήναις δικαστηρίοις δικηγόρος κ. Χαρίλ. Ζάννος. Ὁ κ. Χ. Ζάννος, ὅστις ἐπὶ τρεῖς ὅλας δεκαετηρίδας μετῆλθεν εὐδοκιμώτατα τὸ ἐπάγγελμα τοῦ δικηγόρου, ἀπετέλει ἀληθῆ φυσιογνωμίαν ἐν τῷ κύκλῳ τῶν συναδέλφων του.

— Μετετέθησαν οἱ παρὰ πρωτοδίκαις εἰσαγγελεῖς: Λεβαδείας Ν. Δημητριάδης εἰς Κυπαρισσίαν, ἀντὶ τοῦ Χρ. Τραπεζουντίου εἰς Λευκάδα.

— Μετετέθησαν οἱ πρωτοδίκαι: Κυπαρισσίας Χρ. Βασιλείου καὶ Καλαμῶν Δ. Λίγδας ἐναλλάξ.

— Διωρίσθησαν δικηγόροι παρὰ τοῖς ἐν Ἀθήναις δικαστηρίοις ὁ Κων. Μεθενίτης καὶ παρὰ τοῖς ἐν Κορίνθῳ ὁ Ἰωάν. Σαλάτας.

Τὰς κατὰ τὴν διανομὴν τοῦ πρώτου φύλλου πάσης ἐφημερίδος ἀναποφεύκτους ἀταξίας δὲν ἠδυνήθη ἀτυχῶς νὰ ἀποφύγῃ καὶ ἡ «Δικαιοσύνη». Ἕνεκα τούτου παρακαλοῦμεν πάντα μὴ λαβόντα ἐγκαίρως τὸ πρῶτον φύλλον νὰ κατασταθῇ τοῦτο γνωστόν.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ
ΤΗΣ
ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΚΑΙ ΓΑΛΛΙΚΗΣ ΝΟΜΟΛΟΓΙΑΣ

Ἔτος 25ον
Διευθυντὴς **Σ. Κ. ΜΠΑΛΑΝΟΣ**

Τιμὴ ἐτησίας συνδρομῆς δραχμὰς 15

Πᾶσα οἱαδήποτε αἴτησις ἀφορῶσα τὴν ἐφημερίδα, ἀπευθυντέα πρὸς τὸν κ. **Ἀριστείδην Σ. Μπαλάνον,** δικηγόρον.
Ὁδὸς Παρθεναγωγείου—Ἀριστείδου 14

εἰδικῶς εἰς τὰ στομαχικὰ νοσήματα. Τοῦτο εἶνε ἀδιάφορον. Ἡ εὔνοια τὸν θέλει ἰατροδικαστήν, καὶ ὁ εὐνοούμενος γίνεται ἰατροδικαστής. Καὶ οὕτω αἱ ἐκθέσεις τοῦ εὐνοουμένου τούτου προώρισται νὰ καθοδηγοῦν μίαν δικαιοσύνην ἥτις, ἔρεισμα ἔχουσα τὴν ἰατροδικαστικὴν ἔκθεσιν, κέκληται ν' ἀποφανθῇ. Καὶ εἶνε ὑπόχρεως ἡ δικαιοσύνη νὰ σεβασθῇ τὴν ἔκθεσιν τοῦ νευρολόγου ἐπὶ περιπτώσεως βιασμοῦ, τὴν ἔκθεσιν τοῦ παθολόγου ἐπὶ περιπτώσεως μεταδόσεως μολυσματικῆς νόσου πρὸς ἐξακρίβωσιν τῆς ὁποίας ἀπαιτεῖται ἡ ἔρευνα τοῦ εἰδικοῦ μικροβιολόγου. Ἀλλ' ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ἴσως μᾶς εἴπῃ φωνή τις ἐκ τῆς Εἰσαγγελίας ὅτι ἡ ἐξέτασις τῶν εἰδικῶν τούτων περιπτώσεων παραπέμπεται εἰς εἰδικοὺς ἐπιστήμονας. Ἡ ἀπάντησις ὅμως εἶνε πρόχειρος καὶ εἰς τοῦτο δὲ μᾶς βοηθεῖ καὶ τὸ ἐνταῦθα ἐκδιδόμενον Περιοδικὸν Ἰατρικὸς Μηνύτωρ. Καὶ ἡ παρθενία καὶ τὸ ἀμόλυντον μιᾶς ἀτυχοῦς ὑπάρξεως πρό τινος χρόνου παρεπέμφθη εἰς εἰδικοὺς ἰατρούς. Ἀλλ' ἐν τῇ δικογραφίᾳ τῆς ὑποθέσεως ἐκείνης εὑρηνται τρεῖς ἢ τέσσαρες διάφοροι καὶ ἐντελῶς ἀντίθετοι ἀλλήλων ἰατροδικαστικαὶ ἐκθέσεις. Ἡ ἔκθεσις τῶν ἀστυιάτρων χαρακτηρίζει τὴν νέαν ἐκείνην διεφθαρμένην καὶ μεμολυσμένην, τὴν ἐπαύριον εὑρίσκεται αὕτη ἐν ἑτέρᾳ ἐκθέσει ἀμόλυντος καὶ ἀδιάφθορος, καὶ εἰς τρίτην ἔκθεσιν εὑρίσκομεν αὐτὴν μισοπάρθενον ἀλλὰ πάντως μὴ πάσχουσαν. Συνταράσσεται ἡ δημοσιογραφία, κλονίζεται ἡ πεποίθησις τῆς κοινωνίας πρὸς τὴν ἐνέργειαν τῆς τε ἀστυνομίας καὶ τῆς Εἰσαγγελίας, πλὴν τὸ αἴνιγμα μένει αἴνιγμα καὶ ἡ Ποινικὴ Δικαιοσύνη παραπαίει καὶ πλανᾶται εἰσέτι.

Εἰδεχθὴς σκευωρία ὀγκοῦται κατά τινος νεοπλούτου ἐν Σπέτσαις. Τρεῖς ἐκθέσεις ἰατροδικαστικὰς μᾶς ἀπεκάλυψεν ἡ διαδικασία τοῦ ἀκροατηρίου. Εἰς τὴν μίαν βεβαιοῦται ἡ διακόρευσις, εἰς τὴν δευτέραν οὐδὲ ὑπόνοια τοιαύτης διαφαίνεται, καὶ εἰς τὴν τρίτην βεβαιοῦται καὶ δὲν βεβαιοῦται τὸ ἀδίκημα.

Ποία τῶν ἐκθέσεων τούτων λέγει τὴν ἀλήθειαν; Καὶ ἡ κοινωνία ἡ παρακολουθοῦσα μετ' ἐνδιαφέροντος τὰς ὑποθέσεις ταύτας, διατί νὰ ἀμφιβάλλῃ εἰσέτι περὶ τοῦ ἂν ἠσκήθη ἐπὶ τοῦ προκειμένου δικαιοσύνη;

Εἰς τὸ ἀκροατήριον τοῦ Κακουργοδικείου Ἀθηνῶν ἐξετυλίχθη πρὸ δύο ἢ τριῶν ἐτῶν σοβαρωτάτη δίκη. Κατηγορεῖτο εἷς ὅτι μετῆλθε βίαν ἐπὶ ἑπτὰ ἐτοῦς κορασίου, εἰς ὃ μετέδωκε συφιλίδα ἥτις ἐν τῷ μεταξὺ εἰχενεμφανισθῇ ἐν τῇ κορασίδι ἐκείνῃ ὑπὸ τὰς φοβερωτέρας ἐκδηλώσεις της, διότι φοβερὰ πληγὴ ἐλυμαίνετο τὴν ὕπαρξιν τῆς παιδίσκης. Ἡ ἰατροδικαστικὴ ἔκθεσις ἡ συλληφθεῖσα τίς οἶδε εἰς ποῖα σκότη, κατέδιδε τὸν κατέχοντα τὸ ἐδώλιον ὡς ἔνοχον τῆς φοβερᾶς ἐκείνης ἀδικίας χωρὶς καὶ νὰ δικαιολογῆται ἐν αὐτῇ καὶ τὸ πόρισμα τοῦτο, οὐδαμοῦ δὲ τῆς ἐκθέσεως ἀνεφέρετο ὅτι ἐξητάσθησαν καὶ οἱ γονεῖς τοῦ θύματος διὰ νὰ διαγνωσθῇ ἂν πρόκειται περὶ κληρονομικότητος ἢ μή. Ἡ ἐπ' ἀκροατηρίου διαδικασία καὶ ἡ κατὰ ταύτην γενομένη ἐξέτασις ὑπὸ τριῶν εἰδικῶν ἰατρῶν, ἐγγύτερον ἐχόντων πρὸς τὰ ἰατροδικαστικά, ἐπὶ τῶν γονέων τῆς παιδίσκης καὶ τοῦ κατηγορουμένου, ἀπέδειξαν ὅτι ἡ μήτηρ, μοιχαλὶς καὶ πόρνη, εἶχε μεταδώσει τὸν θάνατον εἰς τὴν κόρην, καὶ ἐκμεταλλευομένη τὴν κακίαν της, ἐξεβίαζε τὸν ἀτυχῆ ἐκεῖνον πρὸς ἐπίτευξιν ἄλλων ὠφελειῶν, καὶ ὁ κατηγορούμενος ἠθῴωθη πρὸς δόξαν τῆς ἰατροδικαστικῆς τῆς ἀσκουμένης ἐν τοῖς Εἰσαγγελικοῖς Γραφείοις.

(Ἕπεται συνέχεια)

ΤΥΠΟΙΣ Π. Α. ΠΕΤΡΑΚΟΥ